

God. VII., Božić 2019. br. 2 (13) • Cijena 7 kn

Postulature službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić

Glasilo

Riječka Majka

RIJEČ UREDNICE	1
MOZAIK JEDNOGA ŽIVOTA	2
140. obljetnica Pobožne udruge Kćeri Presvetog Srca Isusova u Trstu	2
Počeci utemeljenja Družbe	5
120. obljetnica utemeljenja Družbe sestara Presvetog Srca Isusova.	7
Misijsko srce Majke Marije Krucifikse Kozulić	1
DANI MAJKE MARIJE KRUCIFIKSE.	13
Prvi dan trodnevne duhovne pripreve	14
Drugi dan trodnevne duhovne pripreve	16
Treći dan trodnevne duhovne pripreve.	19
Proslava Dana preminuća Službenice Božje u Rijeci	21
Proslava Dana Riječke Majke u Kraljevici	26
97. obljetnica preminuća Majke Krucifikse u Slatini	31
Bog traži malene	32
„Anđele dragi, Krucifikso sveta! Neka tvoja ljubav i dalje živi i cvjeta.“	34
MAJKA SVE VIŠE PRIVLAČI	36
Misije – donositi Božje kraljevstvo u ljudska srca.	36
Majci Mimi iz „Mime“.	38
O Majci Mimi u Dječjem vrtiću „Nazaret“	39
Ponovno u vrtiću - ponovno kod sestre	41
O Riječkoj Majci u srcu Bosne	42
„Ljubav djeci prije svega!“	44
Hodočasnici s otoka Raba kod Riječke Majke	45
Jednodnevna duhovna obnova Primorsko-istarskog područnog bratstva OFS-a.	46
Ured za obitelj u posjetu Samostanu sestara Presvetog Srca Isusova u Rijeci	49
U spomen-sobi Riječke Majke.	51
Rastanci – odlasci.	52
SVJEDOČANSTVO O SVETOSTI ŽIVOTA	54
Razgovor s fra Sinišom Pucićem, OFM	54
MAJCI U ČAST	58
Katolički kantautor Čedo Antolić (1951. – 2019.).	58
PISMO MAJCI.	59
Anđeo utjelovljene Božje ljubavi	59
Molitve i uslišanja	60
Vatican News o Majci Krucifiksi	62
Milodari	63
Dan Službenice Božje.	64
Molitva za beatifikaciju.	65

Glasilo Postulature
službenice Božje Majke Marije
Krucifikse Kozulić

Osniivač: Družba sestara
Presvetog Srca Isusova i
Postulatura službenice Božje
Majke Marije Krucifikse
Kozulić

Izdavač: Postulatura službenice
Božje Majke Marije Krucifikse
Kozulić

Glavna i odgovorna urednica:
s. Dobroslava Mlakić,
postulatorica

Adresa:
Postulatura službenice Božje
Majke Marije
Krucifikse Kozulić
HR–51 000 Rijeka, Pomerio 17
Tel.: (051) 325 936;
Mob.: 098 951 46 85

e-adresa:
postulatura.m.k.kozulic@
gmail.com
dobroslavam@yahoo.it

Lektura i korektura:
Jagoda Randić i s. Lidija Turić

Suradnici Postulature:
Helena Anušić, Ornella
Boseglav, s. Gabriella Corva,
s. Lidija Turić, Robert Marušić
i s. Mihaela Martinović

Fotografije:
Foto Kurti, Arhiv Postulature

Grafički dizajn naslovnice:
Branko Lenić

*Glasilo izlazi povremeno
s dopuštenjem crkvenih i
redovničkih poglavara*

Grafička priprema i tisak:
Grafika Helvetica d.o.o. Rijeka

Poštovani štovatelji Riječke Majke i dragi čitatelji!

Nadam se da smo tijekom došašća, unatoč mnogih napora i užurbanosti koja nas sve više zahvaća u svakodnevici života, uspjeli pripremiti svoje srce za susret s Isusom o blagdanu njegova rođenja – blagdanu Božića. Božić nije događaj koji se davno negdje dogodio. Božić je stvarnost Boga koji nam trajno dolazi u svetopisamskoj riječi, u svetoj misli, sakramentalnim slavljinama, u molitvi i činjenju djela ljubavi. Isus se želi radati u svakom ljudskom srcu, u zajednici vjernika, u Crkvi koja je njegovo otajstveno tijelo. Božić je blagdan mira i pomirenja, blagdan usrećivanja drugoga i drukčijega, blagdan radosnog darivanja.

Upravo tako je blagdan Božića proživljavala Riječka Majka - službenica Božja Marija Krućiksa Kozulić. Ona je bila nositeljica Kristova mira i pomirenja drugima, usrećivala je malene i siromašne, bolesne i umiruće. Širila je Kristovo kraljevstvo čineći besplatna djela ljubavi jer je bila svjesna Isusovih riječi: „Besplatno primiste, besplatno dajte“ (Mt 10, 8).

O blagdanu Božića stiže vam ponovno u vaše domove novi broj glasila „Riječka Majka“. Čitajući ove stranice moći ćete upoznati još više povijesnih crtica iz njezina života, a osobito kako je imala istančanu dušu i osjetljivo srce za potrebe bližnjih. Riječka Majka iskusila je velike životne napore, ali nije posustala nego je ustrajno kročila ususret drugima potrebnima i siromašnima. U molitvi je Službenica Božja nalazila snagu i sigurnost: „Molitva je oružje koje nas čuva od svih opasnosti u ovom svijetu, molitva je svjetlost koja nam obasjava uski put prema nebu“. Ove godine navršilo se 140. godina otkako je Marija Kozulić 25. studenoga 1879. godine u Trstu, na spomendan sv. Katarine Aleksandrijske, pristupila trećoređskoj franjevačkoj Pobožnoj udruzi Kćeri Presvetog Srca Isusova i time se posvetila Bogu i siromašnom bližnjemu. Bio je to dan njezine konačne i neopozive posvete Gospodinu i odgovor na Božji poziv. O toj obljetnici naći ćete nekoliko redaka u ovom broju Glasila. Nastavljamo i s prilogom o počecima utemeljenja naše Družbe koja je ove godine proslavila 120. obljetnicu svoga postojanja.

Izvjescujemo i o svečanijim proslavama Dana Riječke Majke u Rijeci, Kraljevici i Slatini te posebno o proslavi Dana njezina preblaženog preminuća. Papa Franjo je listopad ove godine proglasio Izvanrednim misijskim mjesecom kako bi cijelu Crkvu potaknuo na novi misionarski polet. I Službenica Božja nam može biti uzor i poticaj na misijsko djelovanje jer je imala misijsko, milosrdno srce – solidarno sa svima onima do kojih nije doprla Radosna vijest. Tijekom svojega života zanosno i poletno je djelovala u svome gradu Rijeci. Sve je više onih koji se utječu u zagovor Službenice Božje u svojim potrebama i nakanama. Tako su u proteklom vremenu brojni hodočasnici s Raba i članovi Franjevačkog svjetovnog reda te mnogi, posjetili mjesto njezina preminuća na Pomeriju u Rijeci.

Poštovani štovatelji Riječke Majke i dragi čitatelji, o blagdanu Božića, Riječka Majka nam poručuje: „Ne smijemo nikad izgubiti vjeru i povjerenje u Isusa, u Isusa koji je toliko toga učinio za nas, koji je sišao s nebeskih visina i postao malenim, zanemarenim, prezrenim i odbačenim čovjekom. Na kakav ga je heroizam nagnala ljubav prema nama. Iziđimo mu ususret!“

Čestit Božić i blagoslovljena nova 2020. godina!

s. Dobroslava Mlakić, postulatorica

140. obljetnica Pobožne udruge Kćeri Presvetog Srca Isusova u Trstu

U ponedjeljak 25. studenoga 2019. navršilo se 140 godina od osnutka Pobožne udruge Kćeri Presvetog Srca Isusova u Trstu, koju je osnovao franjevac kapucin fra Arkandeo iz Camerina (1821.-1900.), a iz koje se razvila riječka Družba sestara Presvetog Srca Isusova. I crkveni redovi nastajali su iz laičkih gibanja i mnoge mlađe redovničke kongregacije ili družbe.

Kapucin fra Arkandeo je najprije krenuo u obnovu Trećega franjevačkog reda i osnivao je vjernička laička društva u Trstu. Pritom je otkrio da se neke djevojke odlikuju osobitom pobožnošću, revnošću i ljubavi prema potre-

mladeži koju smo držale u vlastitim kućama, u kući poglavarice, u crkvi mnogopoštovanih otaca kapucina, čak i na poljima u okolici Trsta.⁴¹ Dakle, članice su držale katekizamsku pouku djeci i mladeži i pripremale ih za svete sakramente, a u duhu karizme Udruge prednost su uvijek davale najsiromašnijima i revno su promicale pobožnost prema Presvetom Srcu Isusovu. Fra Arkandeo je te djevojke pojedinačno i zajedno, duhovno i apostolski, pripremao kako bi postale revne, dobre i istinite članice Udruge prema propisima vlastitih Konstitucija.

Marija Kozulić, kasnije utemeljiteljica Kongregacije kćeri Presvetog Srca Isusova u Rijeci, ubraja se među prvih dvanaest djevojaka koje su pristupile Udruzi u Trstu. Pod rednim br. 2 u bilježnicu upisa članica upisana je 13. svibnja 1879. godine. Oduševljena je bila i sretna što je pripadnica jedne pobožne katoličke udruge te je o tome jednom zgodom pisala svojoj sestri: „Sjeti se uvijek, Irena moja, velike sreće što je imamo po milosrđu Božjem da smijemo pripadati Pobožnoj udruzi Kćeri Presv. Srca.“⁴²

Iste te djevojke i Marija Kozulić 25. studenoga 1879., na dan sv. Katarine Aleksandrijske, djevice i mučenice, ponovno su stupile pred oltar i pred utemeljiteljem Udruge fra Arkandelom položile zavjete Trećega pokorničkog reda sv. Franje te obavile čin posvete Presvetom Srcu Isusovu u kapucinskoj crkvi na Montuzzi u Trstu. Time su ubrojene među

Kapucinska crkva sv. Apolinara, mč. u Trstu

bitima. Upravo je s tim djevojkama koje su pokazivale apostolski žar i posebnu težnju za posvećenjem i svetošću započeo ostvarenje svoga nadahnuća – utemeljenje Pobožne udruge Kćeri Presvetog Srca Isusova. Tako je 13. svibnja 1879. okupio prvu skupinu od 12 djevojaka, među kojima je bila i Riječanka Marija Kozulić. Te su djevojke, po uzoru na fra Arkandela, spremne bile sve činiti „na slavu Božju i spasenje duša“. O apostolskom poslanju Udruge govori zapis Marije Kozulić: „Temeljno naše poslanje bilo je vjerska pouka

1 Pismo s. Marije Krucifikse Kozulić, Rijeka, 19. prosinca 1910.

2 Pismo Marije Kozulić rođenoj sestri Ireni, 2. Pisma Marije Kozulić upućena rođenoj sestri Ireni nisu datirana, stoga su numerirana.

Kćeri, a one članice koje su već bile franjevačke trećoredice, kao Marija Kozulić, ubrojene su odmah među Zaručnice Udruge, to jest postale su njezine punopravne članice. Za Mariju Kozulić bio je to dan njezine konačne i neopozive posvete Gospodinu i odgovor na Božji poziv. Prvih dvanaest Zaručnica bile su ključne osobe u svemu i svjedokinje početka, temelja i prvotnog nadahnuća Udruge, a mlađe su ih članice smatrale prvim „utemeljiteljicama“, zajedno s utemeljiteljem fra Arkanđelom iz Camerina.

Zaručnice su prema Konstitucijama Udruge bile nositeljice glavnih dužnosti ili odgovornosti u Upravi, formiranju mladih članica i apostolskom životu Udruge. Dan posvete prvih Zaručnica, 25. studenoga, trajno se slavio kao Dan utemeljenja Pobožne udruge Kćeri Presvetog Srca Isusova u Trstu. Marija Kozulić čitav će se život sjećati toga dana i slaviti će ga s ushitom i zahvalnošću Bogu, govoreći da je to u njezinu životu „Nezaboravni dan – Dan utemeljenja Pobožne Udruge“.

Članice Udruge u Trstu su živjele u svojim domovima, kako to iznosi Marija, a redovito su odlazile na mjesečne

Marija Kozulić

Irena Kozulić

konferencije trećoredica i zasebno na konferencije Udruge u kuću Amalije Doležal, umirovljene učiteljice i poglavarice jednih i drugih, te u kapucinsku crkvu na Montuzzi. Na konferencijama su se duhovno i apostolski izgrađivale i upijale istinski duh Isusa Krista. Međusobnom sestrinskom zajedništvu u Udruzi svakako su doprinosili molitva, euharistija i mjesečne konferencije.

Marija Kozulić ovako izvješćuje o konferenciji Trećega reda u pismu svojoj sestri Ireni: „Prošli su mi dani do ovog časa, a da ti nisam mogla javiti novosti s obzirom na drugu nedjelju! Štivo (duhovno) je bilo o uzvišenosti i širenju Trećega reda sv. Franje, o njegovoj koristi za društvo, za čitav svijet po obećanju velikog Pija IX.“³ Tršćanske su trećoredice bile povezane s trećoredskim zajednicama u drugim mjestima. Primjerice, 1886. godine Marija šalje molitvene devetnice za blagdan Svijećnice u Mali i Veli Lošinj te u Rijeku, a dobila je sljedeći odgovor: „Trećoredice iz Velog Lošinja se žale zašto ne ujedinito naše zajed-

³ Pismo Marije Kozulić sestri Ireni, 3. Irena se 1885. vratila u Rijeku i zaposlila se u građanskoj školi kao nastavnica fizike i matematike.

Institut Presvetog Srca Isusova u Trstu

ničke vježbe i da tamošnja poglavarica kaže da svaki put računamo na njih dvanaest, a tako sam primila pismo i iz Malog Lošinja u kojem mi kažu da ih je šezdeset, a ja sam jedva stigla pripremiti trideset i šest primjeka...“⁴

Ana Ceconi, jedna od članica Udruge uz Mariju Kozulić, o svojoj odluci i pripadnosti Udruzi kaže: „Per me dunque è finito e deciso: Cristiana – Terziaria e Figlia del S. Cuore – e basta! – Dakle, ja sam definitivno odlučila: kršćanka sam – trecoredica i kći Presvetog Srca Isusova – i dosta!“⁵

Konferencijama je predsjedao utemeljitelj fra Arkandeo, a u njegovoj odsutnosti poglavarica Amalija Doležal. Marija kaže da im je

fra Arkandeo na jednoj konferenciji savjetovao da se o svim stvarima savjetuju sa svojom „dragom poglavaricom“ te da joj budu poslušne, otvorene i iskrene kao „ljubljenoj majci“.⁶ Fra Arkandeo je poticao članice na usvajanje kreposti, ljubaznosti i krotkosti kojima se izgrađuje ljubav u međusobnim odnosima. Međusobna sestrinska ljubav članica očitovala se i u duhovnoj povezanosti sa sestrama Udruge i u drugim filijalnim mjestima. Za svaku odsutnu sestru koja je nastavila apostolski djelovati izvan Trsta, u središnjici se posebno molilo i blagoslivljalo, a pismene su veze bile trajne.⁷ No kakvo je ipak vladalo zajedništvo među sestrama saznajemo iz pisma Marije Kozulić koja piše: „Zajedništvo sestrinskog života Udruge bio je jasan zahtjev Utemeljitelja, koje je trebalo biti znak zajedništva i ljubavi u Crkvi i temelj ili škola apostolskog života.“

Članice Udruge su kao laikinje djelovale apostolski vrlo plodno svjedočanstvom svoga kršćanskog života i raznovrsnim djelima apostolata. Ukorijenjene u Kristu i njegovoj ljubavi, živjele su veoma siromašno i ponizno evanđeoskim načinom života nasljeđujući siromašnoga i poniznoga Učitelja Gospodina Isusa Krista, jer Isus kaže: „Tko ostaje u meni i ja u njemu, rodi mnogo roda. Jer bez mene ne možete ništa učiniti“ (Iv 15, 5).

Tako je Marija Kozulić kao članica Pobožne udruge Kćeri Presvetog Srca Isusova 1879. u Trstu počela ostvarivati ideal svoga života posvećujući se Bogu u svijetu, a nadahnjujući se na primjeru utemeljitelja kapucina fra Arkandela iz Camerina u franjevačkoj duhovnosti i žaru ljubavi prema Presvetom Srcu Isusovu.

s. Dobroslava Mlakić

⁴ Pismo Marije Kozulić, Trst, 1886.

⁵ Pismo Ane Ceconi, 18. travnja (1908.)

⁶ Pismo Marije Kozulić sestri Ireni, 6.

⁷ Pismo Marije Kozulić sestri Ireni, 2.

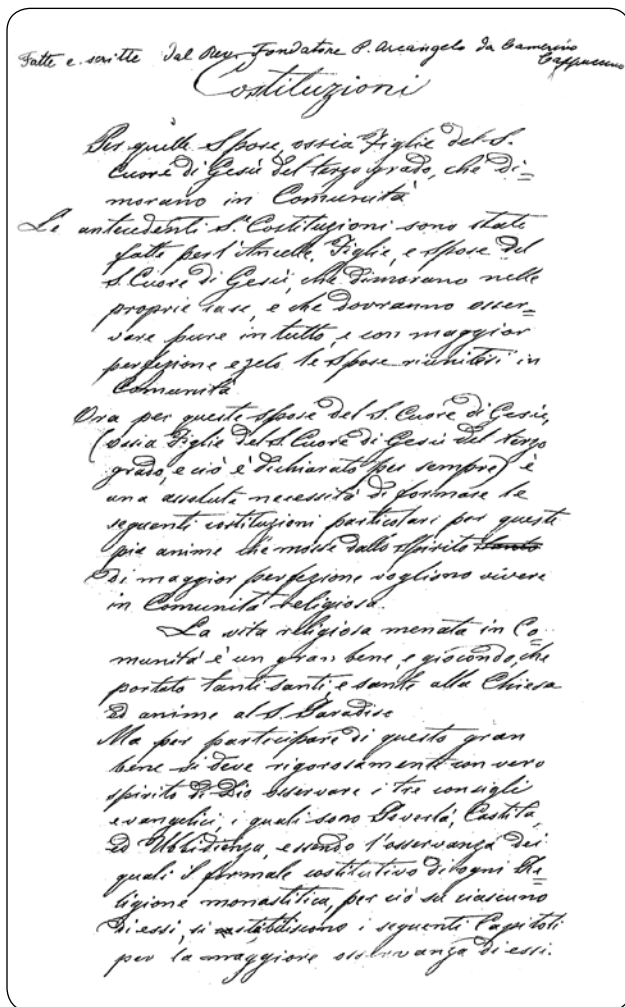
Počeci utemeljenja Družbe

Nakon što je Marija Kozulić započela razdoblje formiranja ili osnutka nove Kongregacije ili Družbe i novicijat s četiri prve sestre, franjevac kapucin fra Arkandeo iz Camerina pisao joj je početkom 1897. da u Konstitucijama doda poglavlje koje se odnosi na ravnatelja,¹ a potom 23. veljače iste godine piše: „Evo poglavlja što ste ga željeli i koje ćete staviti na analogno mjesto uz vjersku pouku siromašnih djevojčica. 'Zaručnice skupljene u zajednici obvezat će se u savjesti da će primati u vlastiti Zavod siromašne i napuštene vodeći ih putem vječnog spasenja i dajući im kršćanski odgoj, stan, hranu, ali sve siromašno i to uvijek za svaku dob. Ako Vam

ovaj članak ovako formuliran bude odgovarao, dodajte ga, inače formulirajte ga kako Vam se sviđa te mi ga onda pošaljite. Ako se koja Kći ili Službenica želi pridružiti zajednici, mora

postati Zaručnica i onda neka se primi u zajednicu, tako Službenica postaje Kćer i nakon jednog mjeseca se pripušta u zajednicu.“² Fra Arkandeo ovdje potvrđuje svoju viziju ili svo-

je nadahnuće da Udrugu koju je osnovao pretvori u redovničku zajednicu. Marija je na to fra Arkandelovo pismo stavila vlastoručnu bilješku: „Daje mi odlomak za Konstitucije s kojim nas obvezuje da primamo napuštene djevojke u Zavod.“³ Tim je člankom određena i izražena glavna svrha buduće redovničke zajednice Presvetog Srca Isusova u Rijeci, istovjetna svrsi Udruge iz koje nastaje. Ubrzo, u ožujku iste godine, fra Arkandeo opet piše Mariji da doda „posljednji odlomak“ koji se

1 Pismo fra Arkandela iz Camerina, iz 1897., bez datuma.

2 Pismo fra Arkandela iz Camerina, Trst, 23. veljače 1897.

3 Usp. Isto.

koje „su ostavljene bez ikakve roditeljske brige i rođaka usred trgova i ulica“. I dodao je: „Prepišite novo Pravilo za sve članice, a meni pošaljite jedan primjerak i poništite prvo.“⁴ U sljedećem pismu od 29. ožujka 1897. fra Arkandeo piše o 'Ustrojstvu' buduće Družbe te o skrbi za napuštene i dodaje: „Odgovorio sam Vam na sva Vaša pisma i to brzo, osobito na posljednje, ali vidim da ga niste primili.“⁵

Broj članica, ali i broj sirotih djevojčica u riječkom Zavodu se postupno povećavao. Marija je za sve skrbila majčinskom ljubavlju i borila se za trenutke osobne molitve. U Rijeku je te godine došao dr. Ivan Kukanić (1897.-1924.), novi riječki župnik, koji je očinski pratio nastanak nove redovničke zajednice što je Marijino srce ispunilo radošću i zadovoljstvom.

Fra Arkandeo je tijekom 1897. sve češće pobolijevao i javlja Mariji da je izgubio vid na lijevo oko, a i na desno slabo vidi. No i nadalje joj je pisao svojom staračkom i jako drhtavom rukom. Zanimao se za njezine poslove oko Zavoda i sirotih djevojčica i razvoj nove redovničke zajednice. Svemu se rado vao, blagoslivljao, savjetovao i bodrio Mariju u svim njezinim duhovnim i materijalnim potrebama te je nastavio pratiti sve do konačnog osnutka Kongregacije. Pritom je osobito naglašavao „da se obdržavaju svete Konstitucije i da vlada duh poslušnosti“ u nastajućoj Kongregaciji.⁶ Fra Kajetano je u svibnju 1897. pitao Mariju kako napreduje Kongregacija i je li već osnovana redovnička zajednica⁷ Marija je u međuvremenu poslala na uvid prije-

pis konačne verzije Konstitucija i isusovcu o. Feliceu Pozziju, duhovnom asistentu Udruge u Rijeci, ali on joj je odgovorio: „Šaljem Vam Konstitucije, ja se nisam mogao pozabaviti njima jer sam jako zauzet i jer mi život u zajednici oduzima vremena.“⁸

Konačno, 8. kolovoza 1897. fra Arkandeo piše Mariji sljedeće: „Dostavio sam Vam drugu Konstitucije, snagom kojih ste Vi postavljeni za poglavaricu i ravnateljicu i ako ovo ne bi bilo dovoljno, ja Vas i formalno imenujem ravnateljicom i poglavaricom Zavoda Presvetog Srca Isusova u Rijeci sa svim ovlastima, a onda dajte to na znanje neposredno ili posredno njegovoj Preuzvišenosti Monsinjoru Biskupu, kad Vam bude zgodno. I kad nam budete pisali, potpisivat ćete se Ravnateljica Zavoda Presvetog Srca Isusova, potvrdite vlastitim pečatom i tako radite i s biskupijskim Uredom i ostalim vlastima. Dakle, sve druge članice moraju vas priznavati kao Upraviteljicu, ako ne bi htjele, otpustite ih i u tome budite strogi. Naložite da se obdržavaju prvi i drugi dio Konstitucija; a također s obzirom na oblačenje i sve ostalo sadržano je unutra... Očekujte svako dobro od Isusa. On će misliti na sve Vaše potrebe.“

Marija je početkom 1898. ponovno u Trstu posjetila bolesnog fra Arkandela i razgovarala s njim o „lijepim i svetim stvarima“, a zasigurno se radilo o redovničkoj zajednici koju osnivaju, zatim je otputovala u Veneciju i u Padovu gdje se preporučila moćnom zaboru sv. Antuna Padovanskog kojeg je osobito štovala.

s. Dobroslava Mlakić
(nastavlja se)

4 Pismo fra Arkandela iz Camerina, Trst, 13. ožujka 1897. (Marija ipak nije poništila prvi tekst Konstitucija).

5 Pismo fra Arkandela iz Camerina, Trst, 29. ožujka 1897.

6 Pisma fra Arkandela iz Camerina, Trst, 7. svibnja i 20. svibnja 1898.

7 Pismo fra Kajetana iz Arzignana, Verona – Al Cimitero, 13. svibnja 1897.

8 Pismo [o. Felicea Pozzija], bez nadnevka i potpisa, (ali je prema sadržaju ostalih pisama jasno da je pismo njegovo).

120. obljetnica utemeljenja Družbe sestara Presvetog Srca Isusova

Emotivno, svečano i dostojanstveno u subotu 6. srpnja proslavljena je 120. godišnjica od utemeljenja Družbe sestara Presvetog Srca Isusova. Svečano euharistijsko slavlje u crkvi Blažene Djevice Marije Karmelske predvodio je riječki nadbiskup i metropolit mons. dr. Ivan Devčić u suslavlju s krčkim biskupom mons. dr. Ivicom Petanjkom, gospičko-senjskim biskupom mons. Zdenkom Križićem, provincijalom Hrvatske kapucinske provincije sv. Leopolda Bogdana Mandića fra Jurom Šarčevićem i mnogobrojnim svećenicima Riječke metropolije.

Uz mnogobrojne vjernike, predstavnike drugih redovničkih zajednica, pastora Baptističke crkve u Rijeci Giorgia Grlja, predstavnike gradske i županijske vlasti, na misi je sudjelovala nećakinja Riječke Majke Tatiana Cosulich Mazzaroli sa svojom obitelji.

U nadahnutoj propovijedi riječki nadbiskup je sestrama Družbe Presvetog Srca Isusova poručio da 120 godina Družbe potiče na

primišljanje o povijesti kako bi se što ispravnije mogla vrednovati sadašnjost i budućnost. Proslava jubileja je prilika za prisjećanje o svim padovima i usponima, kao i poticaj za ojačavanje redovničke samosvijesti kako bi se oslobođene svake malodušnosti, s novim poletom moglo početi živjeti i svjedočiti karizmu na način na koji je to činila utemeljiteljica Družbe, službenica Božja Majka Marija Krucifiksa Kozulić. Sestre je pozvao da budu inspiracija mnogim mladim djevojkama koje Gospodin i danas poziva. "Takvo vraćanje u prošlost nužno uključuje ne samo upoznavanje i bavljenje s onim lijepim i pozitivnim, nego i pokajničko suočenje sa svime što nije dobro. U skladu s time, autentično slavljenje jubileja pretpostavlja pokajanje i obraćenje koje prati odluka da ćete ubuduće živjeti stare vrline, a izbjegavati kako stare tako i nove pogreške."

U nastavku je dodao da proslava 120. obljetnice Družbe poziva na zahvalnost

Bogu, izvoru svakog poziva i dobra, službenici Božjoj Majci Mariji Krucifiksi Kozulić koja se odazvala pozivu i utemeljila Družbu, kao i sestrama koje su je nasljedovale u odgoju djece, posebno siromašne i napuštene, kao i njezi bolesnih i umirućih, te pomaganju siromašnih i potrebitih ne očekujući od ljudi priznanja i nagrade. Dopustimo da pred našim očima izrone i tolike male i skrivene sestre Družbe koje su nekoć živjele kao svete među nama služeći tiho i samozatajno u župama, staračkim domovima, dječjim vrtićima, bolnicama, hospicijima, župnim i biskupijskih kućama, školama, sjemeništima i bogoslovijama, njegujući slabe i bolesne, bdijući nad umirućima, tješeci uciviljene, hrabreći malodušne, rekao je nadbiskup. "Ali nemojmo gledati samo u prošlost i u njoj tražiti takve malene i skromne svete, nego promotrimo pozornije i sadašnjost pa ćemo vidjeti

da takvih samozatajnih i požrtvovnih, Bogu i čovjeku posve predanih sestara u ovoj Družbi ima i danas, kao što ih je bilo u prošlosti." Slavljenje obljetnica ima i dublju dimenziju, kazao je riječki nadbiskup dodajući da iz evociranja prošlih događaja, iza pouka i poruka što ih njih crpimo, stoji sam Gospodin. S tim u vezi i 120. obljetnica Družbe je prvenstveno Božje djelo, a tek onda ljudsko.

Nadbiskup je na kraju sestrama čestitao visoki jubilej i zahvalio za sve dobro kojim nas je Gospodin po njihovim molitvama i žrtvama tijekom 120 godina velikodušno obdarivao. Neka vam udijeli svoj blagoslov da i ubuduće budete posrednice njegovih milosrdnih darova Crkvi na ovim prostorima i svima kojima je Božja pomoć najpotrebnija, kazao je nadbiskup Devčić.

Nakon mise održan je prigodan program u kojemu su nastupila djeca DV "Nazaret" i

“Mima” kojega vode sestre Družbe, obitelj Tuhtan čije kćeri su učenice Ženskog učeničkog doma “Marija Krucifiksa Kozulić”, Zbor sestara Presvetog Srca Isusova pod vodstvom s. Valentine Marinović i za orguljama Luke Španjića i Barbara Brezac Benigar. Ovim povodom izveden je kratki scenski prikazu o utemeljenju Družbe u kojemu su nastupili: s. Anita Crnković u ulozi Majke Marije Krucifikse Kozulić; bogoslov Kristijan Pandl kao fra Arkandeo iz Camerina, bogoslov Denis Šehić kao senjsko-modruški biskup Antun Maurović, s. Lidija Turić kao naratorica i u ulozi prve djevojčice Zavoda Liberate Mardešić – postulantica Mihaela Martinović. Zanimljivo, Majka Krucifiksa rođena je 20. rujna 1852. godine, a s. Anita Crnković koja je utjelovila njezin lik rođena je točno 100 godina poslije, 20. rujna 1952. godine.

Prigodnu riječ uputila je vrhovna predstojnica Družbe č. M. Dobroslava Mlakić. „Ovo je Dan i naše zahvalnosti Bogu i za ustrajnost i vjernost svake naše sestre u svakom vremenu, a nada sve ovo je zahvala za

fra Arkandeo iz Camerina (Kristijan Pandl) i Majka Marija Krucifiksa Kozulić (s. Anita Crnković)

prepoznavanje u našoj povijesti čudesnog Božjeg vodstva i prisutnosti Božje koju koje nam je Bog očitovao, koji nas je vjerno pratio i štitio svojom providnošću i ljubavlju i dobrotom svoga Božanskog Srca kroz različita i burna razdoblja povijesti naše Družbe, u ratovima, u siromaštvu i bijedi u različitim ne malim kušnjama i žrtvama i progonstvima. Ovaj jubilej je i poziv na prepoznavanje i istinsko vrednovanje svoga identiteta i povratak svojim vlastitim korijenima, svojoj karizmi kako bismo u i budućnosti poput naše

Mihaela Martinović, s. Anita Crnković, Helena Anušić, Denis Šehić i Kristijan Pandl

Majke Utemeljiteljice proročki bile neustrašive nositeljice nade i svjetla u ovaj svijet koji se na raznim stranama sve više raskršćanjuje.“ Družbu je osnovala Službenica Božja Majka Marija Krucifiksa Kozulić pod vodstvom franjevca kapucina fra Arkandela iz Camerina u Rijeci 6. srpnja 1899. kada je senjsko-modruški biskup Antuna Maurovića, potvrdio i odobrio Konstitucije Družbe, rekla je vrhovna predstojnica Družbe.

Povijest Družbe sestara Presvetog Srca Isusova obilježena je usponima na odgojno-obrazovno i socijalno-karitativnom i pastoralnom radu, u velikim naporima i žrtvama. Sva povijest našega grada Rijeke društvena i crkvena našla je svoj odraz na našoj Družbi jedinjoj utemeljenoj u ovom gradu, iz kojeg je najprije prognana naša Majka Utemeljiteljica, a potom i hrvatske sestre, ali koje je Crkva dobro razumjela i prihvatila davši joj ponovno priznanje zbog društveno- političkih prilika u kojima se našla u Rijeci, poručila je č. M.

Mlakić. „Do Drugog svjetskog rata svi su samostani sestara bili i sirotišta za djecu, a kad je sestrama zabranjen rad s djecom, sestre su bile raspršene na ništa manje nego u 45 župa senjsko-modruške- odnosno od 1969. Riječko-senjske nadbiskupije i diljem Istre na u 12 župa Porečke i pulske biskupije, a djelovale su i djeluju i u krčkoj biskupiji i Zagrebačkoj nadbiskupiji, a kasnije su sestre kao i mnogi naši sunarodnjaci prešle prag domovine u Njemačku i Austriju da bi pomogle u opstanku svojoj Družbi.“

Sestrama su u povodu proslave visokog jubileja mnogi uputili čestitke, među njima i zagrebački nadbiskup kardinal Josip Bozanić, a nakon mise izrekli i krčki biskup mons. dr. Ivica Petanjak, gospičko-senjski biskup mons. Zdenko Križić i provincijal Hrvatske kapucinske provincije sv. Leopolda Bogdana Mandića fra Jure Šarčević.

Helena Anušić

Misijsko srce Majke Marije Krucifikse Kozulić

Listopad 2019. godine papa Franjo proglasio je Izvanrednim misijskim mjesecom povodom 100. obljetnice apostolskog pisma „Maximum illud“ kojim je 1919. papa Benedikt XV. dao nove poticaje za misijsku djelatnost cijele Crkve i definirao načela i prioritete katoličkih misija *ad gentes* za razdoblje koje traje sve do danas. Nakana pape Franje bila je tim pismom još snažnije potaknuti i razbuditi u Crkvi svijest o misijama kako bi novim misionarskim zanosom započela misionarska preobrazba vjerničkog života i dušobrižništva. Papa je želio da to bude prigoda za promoviranje različitih inicijativa misijske djelatnosti na svim područjima crkvenog života, a posebno je potaknuo na molitvu i konkretna djela ljubavi, to jest na organiziranje konkretnih akcija suradnje i solidarnosti među Crkvama.

Je li i kako je misijski djelovala službenica Božja Majka Marija Krucifiksa Kozulić? Za ovogodišnji Svjetski dan misija papa Franjo u svojoj poruci „Kršteni i poslani: Kristova Crkva u misiji u svijetu“ ističe da je danas važno obnoviti misijsko djelovanje Crkve i poslanje naviještanja evanđelja.

Poslanje cijele Crkve je briga za spas svih ljudi koje se postiže vjerom u Krista Isusa i njegovom milošću. Poziv i poslanje svih članova Crkve usmjereni su k tomu da se evanđelje navješćuje po svem svijetu riječima i djelima, jer Isus je prije svoga Uzašašća k nebeskom Ocu kao posljednju oporuku dao svojim učenicima: „Pođite dakle i učinite mojim učenicima sve narode...“ (Mt 28, 19-20). Papa nas ponovno potiče da budemo Crkva „izlaska“ da izađemo iz svojih svakidašnjih uhodanosti ususret drugima, osobito potre-

bitima.

Službenica Božja Majka Marija Krucifiksa Kozulić brinula se da sve čini na slavu Božju i spasenje svih ljudi. Njezine su riječi: „Pozvane smo ništa manje nego da budemo apostoli Isusa Krista.“ Ona je imala misijsko, milosrdno srce – solidarno sa svima onima do kojih nije doprla Radosna vijest spasenja. Nije čekala da joj potrebiti dođu na vrata, nego je doista misijskim poletom išla na periferije ususret drugima, žednima i gladnima pravde, kruha i evanđeoskoga Duha.

Njezina karizma nalazi svoj izvor u Srcu Kristovu i izvire iz srca evanđelja, a duboko je ucijepljena u Crkvu i svijet. Zapravo njezina karizma je objava ljubavi Božanskog Srca riječima i djelima.

Majka Marija Krucifiksa u svoje je doba zrelo i proročki navješćivala evanđelje moli-

tvom, djelotvornom ljubavlju, ekumenskim duhom i misionarskim zanosom nadilazeći sve nacionalne, regionalne i vjerske podijeljenosti. Bila je istinska evangelizatorica koja je donosila Radosnu vijest ljudima svoga vremena i prostora, siromasima, djeci i mladima u potrazi za smislom, obiteljima koje nisu živjele po Božjim zakonima i zapovijedima, starima i osamljenima, bolesnima i umirućima, svima onima na „rubu društva“, jer je trajno nosila u svijesti Isusove riječi: „Sve što učinite jednome od ove najmanje braće, meni učinite“ (usp. Mt 25, 40). Ona je svoju vjernost Kristu i Crkvi očitovala tako što je sve činila besplatnom ljubavlju jer je shvatila Isusove riječi: „Besplatno primiste, besplatno dajte“ i „Ne ljubimo riječju i jezikom, već djelom i istinom“ (1 Iv 3, 18). Činila je raznovrsna djela milosrđa, duhovna i tjelesna, koja je teško nabrojiti. Pomagala je obiteljima čak u otplaćivanju dugova da ih izbavi od nevolje siromaštva, a naj sretnija je bila kada je uspijevala dovesti ljude do obraćenja, odnosno dovesti svećenika onima koji nisu poznavali Krista i njegovo spasenje ili su godinama bili daleko od Boga i Crkve.

Papa Leon XIII. u vrijeme Marije Kozulić pozivao je Crkvu u cijelome svijetu da prikuplja priloge „za otkup robova Afrike“. I Marija Kozulić je tada kao laikinja sudjelovala u toj misijskoj akciji niz godina i, kako bilježi Kronika, u tome je bila veoma revna. Odricala se vlastitih do-

bara i davala svoje novčane priloge za otkup afričkih robova, ali i revno je sa svojim suradnicama Pobožne udruge Kćeri Presvetog Srca Isusova skupljala i otkupljivala godišnje i po milijun i više poštanskih marki za misije na tu nakanu. Kolika je bila njezina ljubav prema siromašnima u misijskim djelovima svijeta govori nam i činjenica da je željela u svoj riječki Zavod uzeti bar dvije djevojčice crkinje da ih školuje. No u tome

ju je spriječilo progonstvo.

Neka nam ovaj prilog o misijskom srcu Majke Marije Krucifikse Kozulić bude poticaj da i mi poput nje činimo svako moguće dobro i pomažemo rad misionara koji mukotrpnim životom i djelom diljem svijeta donose Radosnu vijest svim ljudima.

s. Dobroslava Mlakić

DANI RIJEČKE MAJKE MARIJE KRUCIFIKSE KOZULIĆ

TRODNEVNICA

Četvrtak, 26. rujna

CRKVA UZNEŠENJA MARIJINA

(KOSI TORANJ-ASSUNTA)

Slavlje rođenja i krštenja Marije Kozulić

27., 28. i 29. rujna

KAPELA PRESVETOG SRCA ISUSOVA

POMERIO 17, RIJEKA

Svaki dan trodnevnice sveta krunica u **17.30** sati
Euharistijsko slavlje u **18.00** sati
predvodi vlč. mr. **SAŠA ILIJIĆ**,
postulator kauze sluge Božjega Antuna Mahnića, krčkog biskupa

Nedjelja, 29. rujna

DAN PREMINUĆA RIJEČKE MAJKE

Euharistijsko slavlje u **18.00** sati predvodi
mons. dr. **ŽELIMIR PULJIĆ**,
zadarski nadbiskup i predsjednik Hrvatske biskupske konferencije

Prvi dan trodnevne duhovne priprave

mons. Nikola Imbrišak, vlč. Saša Ilijić i vlč. Lovro Perić

Postulatura službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić, uoči spomendana preminuća službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić, utemeljiteljice Družbe sestara Presvetog Srca Isusova, organizirala je trodnevnu duhovnu pripravu koju je predvodio vlč. mr. Saša Ilijić, postulator kauze za beatifikaciju sluga Božjega krčkog biskupa Antuna Mahnića.

Prvi dan trodnevne duhovne priprave, 26. rujna, održan je u crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije u Rijeci u kojoj je krštena službenica Božja Majka Marija Krucifiksa Kozulić. Misno slavlje u 18 sati predvodio je vlč. Ilijić u koncelebraciji vlč. Lovre Perića, sužupnika župe Uznesenja Blažene Djevice Marije, i mons. Nikole Imbrišaka, kancelara Riječke nadbiskupije. Misno slavlje su glazbeno animirale učenice Ženskog učeničkog doma Marije Krucifikse Kozulić i sestre Družbe Presvetog Srca Isusova iz Rijeke.

„Više je razloga za naše večerašnje okupljanje, ali jedna činjenica ujedinjuje sve razloge u jedno: Gospodin je čudesan u svetima svojim i svet u svim svojim djelima“, započeo je propovijed vlč. Ilijić. U ovoj trodnevnoj duhovnoj pripravi koju započinjemo večeras to nam mora biti prvo i osnovno na pameti. Drugo

čega trebamo biti svjesni je to da smo ovdje slušatelji i tražitelji riječi Božje – možemo biti sjeme koje će donijeti ploda, ali možemo biti i ono koje neće. Naše slušanje i traženje mora biti prožeto odlučnošću: „Želim biti svet!“.

Danas slavimo i svetog Kuzmu i Damjana, braću blizance, liječnike po zanimanju. Budući da su bili dobro situirani, nisu naplaćivali svoj rad pa su ih zvali „braća bez srebra“. Prije nego što bi liječili bolesnike, uvijek bi se pomolili i zatim primjenjivali svoje znanje u liječenju. U svome liječenju bili su jako uspješni i zbog toga su bili pozvani odreći se Isusa Krista. Kada su to odbili, svoju su vjernost Kristu platili vlastitom krvlju. Iako je velik vremenski i povijesni razmak između nas i svetih Kuzme i Damjana, oni ništa ne gube od svoje suvremenosti. Radi se o mučenicima i mučeništvu kao najvišem izričaju svetosti i još više što se radi o dvojici braće kršćana, bogatih intelektualaca, vjernika laika, kako to danas znamo govoriti. Same ove činjenice moraju razbiti naše stereotipe o svetosti koja bi bila rezervirana samo za pojedine crkvene staleže. Sveta braća, Kuzma i Damjan, iako su bili dobrostojeći i intelektualno dobro obrazovani, to ih nije zatvorilo u njihovu samodostatnost, nego su se i jednim i drugim obilatno koristili tako što su to stavili u službu bližnjega – liječili su besplatno i velikodušno pomagali. Oni su pomagali ljudima u njihovim bolestima, ali

su bili svjesni da ne mogu izliječiti ljude – ishod liječenja i zdravlje ovisi o Bogu.

Danas gledamo i u lik Riječke Majke, službenice Božje Marije Krucifikse Kozulić. Ona nas poziva da se zagledamo u Onoga u koga se ona zagledala – u Isusa i njegovo Presveto Srce svakodnevno u sebi obnavljajući spomen na svoje krštenje jer iz tog konkretnog trenutka našega života proizlazi i naš život s Bogom. Dok molimo za njezin zagovor i za to da je Crkva uzdigne na čast oltara, molimo da se po njezinu primjeru i mi stavimo na put pronalaska kako bismo svoj život ispunili Bogom, kako bismo postali Božji i svoju svakodnevnicu ispunili Bogom. Ona nas poziva i kada kaže: „Nikada ne izaći iz nutarnje sabranosti, srce neka bude kod Boga po neprestanoj molitvi“. Zato danas, na prvi dan trodnevne duhovne priprave, kada slavimo spomen rođenja i krštenja službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić, postavimo si upite i smjernice za život – želim te, Gospodine, slušati, želim te, Gospodine, tražiti. Moje te srce traži, ne herodovskom nakanom, već nakanom da se tobom ispunim, tobom vodi

i u tebi smiri. Obnovi u meni milost krštenja da te nasljedujem u svetosti – u ljubavi tamo gdje bih najradije mrzio, u patnji i boli tamo gdje bih najviše želio biti zdrav i slobodan od svake muke, da budemo mudri ljudi koji će jednostavnim okom prelaziti od promatranja tolike raznolikosti stvari na promatranje Boga bez prekida u svakome čovjeku, u svakoj situaciji i potrebi.

Večeras nas službenica Božja Majka Marija Krucifiksa Kozulić ovdje, u crkvi njezina krštenja i životnog usmjerenja k svetosti, podsjeća da je najvažnije svakodnevno obnavljati svoj kršćanski život, da se Isus Krist može pohvaliti sa svakim od nas kao što se i mi volimo hvaliti svojim djelima i postignućima jer će tako naš život dobiti svoje najveće i najdublje značenje i smisao, zaključio je propovjednik.

Na kraju misnog slavlja, sestre, prisutni vjernici i svećenici zajedno s predvoditeljem misnog slavlja ispred slike Riječke Majke izmolili su molitvu službenici Božjoj Mariji Krucifiksi Kozulić.

Ana Marija Antunović

Drugi dan trodnevne duhovne priprave

Drugi dan trodnevne duhovne priprave, 27. rujna, održan je u samostanu sestara Presvetog Srca Isusova na Pomeriju. Misno slavlje u 18 sati predvodio je vlč. Saša Ilijić u koncelebraciji s mons. Nikolom Imbrišakom, a slavlje su glazbeno animirale sestre Družbe Presvetog Srca Isusova iz Rijeke.

Vrhovna predstojnica Družbe sestara Presvetog Srca Isusova u Rijeci i postulatorica kauze za proglašenje blaženom službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić, s. Dobroslava Mlakić uputila je dobrodošlicu vlč. Ilijiću i srdačno pozdravila sve prisutne koji su došli i drugi dan trodnevne duhovne priprave za spomendan blaženog preminuća u čast Riječke Majke.

„Jučer smo trodnevnu duhovnu pripravu započeli u crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije, u crkvi krštenja naše Majke, a drugi dan nastavljamo ovdje u samostanu gdje je naša Riječka Majka boravila. I drugoga dana ove trodnevne duhovne priprave je vlč. Saša Ilijić s nama, krčki svećenik i postulator kauze za proglašenje blaženim sluge Božjega krčkog biskupa Antuna Mahnića. Pozdravljam i mons. Nikolu Imbrišaka koji je uvijek s nama, a Vama, velečasni Ilijiću, zahvaljujem što ste prihvatili predvoditi trodnevnu duhovnu pripravu. Biskup Antun Mahnić i Majka Marija

Krucifiksa Kozulić su suvremenici i puno je stvari što ih povezuje, a najviše to što su i jedno i drugo imali sluha i srca za potrebite, a bili su veliki molitelji i klanjatelji Božji. Svakako će nam još puno toga reći i velečasni te razariti naša srca da se mi više i zaufanije molimo i utječemo slugama Božjim da ih što prije ugleđamo na oltaru“, zaključila je s. Dobroslava.

„Važno je da se kao i sinoć ujedininimo oko jedne misli, a to jest da je Gospodin silan i čudesan u djelima svojim, a ta djela njegova smo mi ovdje, ta djela njegova su oni koji su nas pretekli u vječnost, ta djela njegova su sveci i svete Božje, to djelo je i službenica Božja Majka Marija Krucifiksa Kozulić – svi smo mi to djelo njegovo, njegova svetinja i Bog je u svima nama svet“, započeo je propovijed vlč. Ilijić. „To je važno imati na umu ove trodnevne, ali i svakoga dana našega života jer iz te misli proizlazi sve ostalo. Slušali smo današnje evanđelje po Luki koje je nastavak jučerašnjeg. Jučer smo slušali onaj događaj s Herodom gdje Herod tetraharh čuvši za Isusa, želi ga upoznati i pita za Isusa – on traži priliku da upozna Isusa. U Herodu su sadržane komponente – slušati, čuti, tražiti i naći. Danas nam evanđelist Luka dodaje nastavak jučerašnjeg evanđelja i možemo reći da dolazimo u sredinu njegova evanđelja, da želi dovršiti priču – priču slušanja, traženja i prelaska na življenje. Za razliku od Heroda, danas imamo apostole, učenike koji slušaju Isusa. Učenici su poslije za Isusom, našli su Isusa i sad ih Isus želi poučiti kako živjeti. Pokušajmo i mi maštom ući u ovaj događaj među apostole koji slušaju, koji žele živjeti Isusa Krista. Koja je razlika između herodovskog hoda i hoda jednoga učenika. Herod hoda i sluša, i sve želi podrediti svojemu mišljenju, sve želi podrediti svojim stavovima i svojoj vlasti. Takav način traženja

vlč. Saša Ilijć

ne može dovesti do Isusa. Učenici su oni koji zajedno s Isusom lome kruh i takav način traženja može nas donekle dovesti do Isusa. Isus nas, koji smo čuli na raznim stranama o njemu, pita što mi kažemo tko je on. Upoznati Isusa nije čin vjere, živjeti Isusa nije čin vjere, nego je stil života koji rezultira povjerenje. Moj stil života će se odraziti na to mogu li ja doći do spoznanja Isusa Krista. Vidjeli smo Herodov stil života – hoda, traži, želi podvući svoje interese i ne dolazi do Isusa Krista, ne želi slušati i ne želi vidjeti. Učenik koji želi upoznati je onaj koji stil svojega života podređuje Isusu Kristu – kako je On živio, kako je On djelovao, kako je govorio. Sve su to komponente koje govore kako nasljedovati Isusa Krista. Nasljedujući Isusa Krista dolazimo donekle do iskustva Isusa Krista, dolazimo donekle do iskustva da znamo reći Isus je za

mene to. Nemojte se prestrašiti zato što kažem 'donekle' jer smo mi još uvijek tražitelji. Vidjet ćemo ga ako smo svoj stil života stavili na njegov put, ako smo naša dva puta izravnali, iako će ti putevi zbog grijeha šarati, ali ćemo se uvijek pronalaziti u Isusu Kristu. 'Tu sam došao zato što sam se cijeli svoj život trudio živjeti evanđelje da bih ga mogao prepoznati.' Isus govoreći Petru govori i nama, da budemo iza njega i da On bude naš put, onaj svjetionik prema kojemu ćemo svoj život okretati jer ako smo ispred Isusa idemo u provaliju. Isus želi da ga imamo ispred sebe i da njega gledamo i kada u njega gledamo onda sve ono što dolazi i okreće naš život, ponovno se vraća i centrira na onoga u koga gledamo. Majka Marija Krucifiksa Kozulić je na putu svetosti. Bila je usmjerena na Isusa Krista, usmjerena na Presveto Srce Isusovo, u svim teškoćama i tegobama, razmišljanjima i razmatranjima i na svim mogućim nesuglasticama. Ona je usmjerena na njega i govori mu: 'Dozvoli mi da umrem sveta.' Ovo možemo parafrazirati i reći: 'Dozvoli mi da dođem tebi. Dozvoli mi da cijeli ovaj svoj život s tobom slavim, s tobom živim, da se s tobom radujemo.' Drugim riječima, dozvoli mi da budem u tvojoj ljubavi. Ljubav kroz život koji je sada davala neka ispuni cijelo njezino biće, duh i tijelo o uskrsnuću u kraljevstvo Božje.

Dragi svi, večeras bih htio da osim onoga što sam govorio da smo pozvani na svetost, poneseo želju da se naš stil života, kao što ga je živjela službenica Božja Majka Marija Krucifiksa Kozulić, izravna ili nasljeduje na stilu života Isusa Krista, da ostanemo zagledani u njega unatoč svim poteškoćama i protivštinama svijeta. Kada je službenica Božja Majka Marija Krucifiksa Kozulić odlučila okupiti sestre oko Isusa Krista koje žele raditi na izgrađivanju kraljevstva Božjega na zemlji, potražila je prije svega pomoć mnogih

svetaca. Ovdje bih se posebno htio dotaknuti jednoga sveca o kojemu ona previše ne govori, ali se u njezinu životu može nazirati život toga sveca. To je sveti Franjo Asiški. Majka je molila da umre sveta. Sveti Franjo Asiški prije svoje smrti molio je da mu, prije nego umre, Gospodin udijeli dvije milosti – da za svoga života koliko može osjeti onu bol koju je Isus podnio tijekom pregorkе muke i da u svome srcu osjeti onu neizmjernu ljubav koju je On, Sin Božji, dragovoljno podnosio za nas grešnike. Što on moli, a što moli Majka? Dvije čudne milosti – moli bol i moli ljubav. Mi ćemo te dvije stvari odvojiti, ali oni mole u jednom.

Živjeti svetost znači živjeti i bol i ljubav. To dvoje uvijek ide zajedno, nema ljubavi bez bola. I zato kada gledamo Majku, čiji je život bio toliko isprepleten turbulencijama, nepravdama, vidimo bol, ali u tome i ljubav i žrtvu.

Ta njezina bol bila je itekako djelotvorna jer je u svemu tome pronalazila kako ostati zagledana u Isusa Krista. Svi imamo turbulencije u svojim životima. I sveci su to prolazili, ali ono što su dali na vani je ljubav jer su ostali zagledani u višu silu pa su rekli ako je Gospodin toliko trpio, toliko nas ljubio i za nas to učinio da i oni to žive i osjete. To nam svima želim, da i ove druge večeri porastemo u ljubavi jedni prema drugima, u ljubavi prema Bogu i da svoje živote uvijek usmjeravamo Isusu Kristu i njegovu Božanskom srcu koje kuca za svakoga čovjeka“, poručio je vlč. Ilijić.

Na kraju misnog slavlja, sestre i prisutni vjernici zajedno s predvoditeljem misnog slavlja ispred slike Riječke Majke izmolili su molitvu službenici Božjoj Mariji Krucifiksi Kozulić.

Ana Marija Antunović

Treći dan trodnevne duhovne priprave

Zadnji dan trodnevne duhovne priprave, 28. rujna, održan je u samostanu sestara Presvetog Srca Isusova na Pomeriju. Misno slavlje u 18 sati predvodio je vlč. Saša Ilijčić, a slavlje su glazbeno animirale sestre Družbe Presvetog Srca Isusova iz Rijeke.

„Večeras smo ponovno zajedno i svaka euharistija koju slavimo pomoć je, snaga i hrana da se ipak ne krijemo na tom mjestu gdje je naše dostojanstvo djece Božje potpuno izgubljeno“, rekao je vlč. Ilijčić okupljenim vjernicima.

Ono što bih htio da upamtite jest to da je Gospodin svet u svim svojim djelima. Čudesan u svetom Kuzmi i Damjanu, čudesan u službenici Božjoj Mariji Krucifiksi Kozulić koja nas okuplja iz večeri u večer, čudesan je Gospodin i u tebi i u meni, svet u nama. Naša djela su zato pozvana biti odraz naše svetosti, odraz Boga. To nam mora biti prvo i osnovno na pameti u našem svakodnevnom životu. Drugo o čemu smo govorili proteklih dana, mi smo ovdje kao slušatelji i tražitelji Božje riječi – naše slušanje i traženje mora biti prožeto odlučnošću da želimo biti sveti poput Riječke Majke koja je rekla da želi živjeti i umrijeti sveto. Ona si je postavila taj cilj, taj plan života i iz tog stila života razvijala su se događanja za njezin život. Tu gledamo konkretno

svetost na djelu, nasljedovanje Isusa Krista na djelu. Treće o čemu smo govorili je nastavak na jučerašnje razmišljanje o stilu kršćanskog života – biti zagledan u Isusa Krista i tako graditi svoj život, da smo pozvani ljubiti, ali da je i sastavni dio ljubavi bol.

Otvoriti se Bogu kroz sakramente znači dozvoliti Bogu da uđe u moju grešnost, u moj hram da moja djela postanu Božja djela. Tu je ona odluka na djelu da znamo da ćemo se s Božjom pomoću truditi ne grijehiti. To je milost na djelu koja nas mijenja. Donosimo odluku da ‘ja od danas neću više grijehiti’. U životu donosimo različite odluke i ona je tu, mi je neprestano ponavljamo, neprestano je u sebi obnavljamo. Tako poput Majke donosimo odluku da želimo biti sveti. S tim mislima pođimo i ove treće večeri rasti u vjeri i svetosti kako je to činila Službenica Božja. Pripremajući se za ovu trodnevnicu o kojoj ćemo isključivo govoriti o Bogu, posegnuo sam za evanđeljem koje samo po sebi najbolje govori tko je Bog. Uočio sam ova tri dana, a možda ste i vi to uočili da su evanđelja ove trodnevnicе jako kratka. U toj kratkoći puno je simbolike. Bog kad progovara čini to kratko i jasno – zbori nam u prispodobama kako bi nas stavio u razmišljanje, da Riječ osobno progovori. Zato je Bog nepresušno vrelo jer koliko god mi čitali Sveto pismo sve više i dublje nam progovara. Bog nam govori da je uvijek tu za nas i da se ne bojimo. I večeras nam postavlja pitanje: ‘Tko sam ja za tebe?’. U tom pitanju Gospodin konkretno traži naš odgovor i to onda kada naše oduševljenje za Boga dolazi u krizu pred izazovima života.

Mi danas stojimo kao apostoli i ne razumijemo mnoge stvari, kao oni koji smo na tom putu, kao ljudi koji ne žele pitati, moliti. Božja logika je suprotna ljudskoj logici. Ljud-

ska logika će reći ‘mrzi’, a Isus kaže ‘moli’ – mi kažemo ‘oprosti ću, ali neću zaboraviti’, a Isus kaže ‘ljubi’ – svijet kaže ‘pokaži tko si’, a Isus kaže ‘ponizi se’. To su krajnosti nas i Isusa. Zato se trebamo truditi doći bliže Isusa da možemo biti ožareni tom snagom i vinuti se na taj put. Službenica Božja Majka Marija Krucifiksa Kozulić shvatila je u svome srcu što učiniti. Ono što nam je ostavila su konkretna djela – u mnogim zapisima i riječima koji pokazuju kako živjeti našu svakodnevicu, kako živjeti život konkretno svakoga dana trudeći se nasljedovati Isusa Krista. Ona kaže: ‘Budi spreman trpjeti od svakoga, a ne budi uzrok patnji nikome! Svaki dan prihvati iz Isusove ruke s veseljem svoj križ.’ Najizvršnja sredstva ljubavi prema Isusu su sveta misa i pohod Presvetom Oltarskom Sakramentu gdje crpimo snagu za naš život. Ponizimo se pred Gospodinom podnoseći sve vrste poniženja i nerazumijevanja koja će se udostojati poslati nam imajući pred očima ona koja je On podnio za nas. Bog sve ono što nam daje, daje nam da nas oblikuje i učini nas što sličnijima sebi. Zato neka nam ove misli Majke i svi dani koje smo proveli zajedno u razmatranju pomognu da shvatimo da stereotipi svetosti nisu vezani samo za određene, nego za svakoga od

nas. Da smo oni koji su pozvani u konkretnosti života truditi se odlučnošću iz dana u dan obnavljati u sebi odgovor tko je za nas Isus Krist, da smo pozvani u konkretnosti života u svakodnevici pred ljudima koje imamo ispred sebe biti oni koji će pokazati toga Isusa Krista kojega ispovijedamo – i antipatičnima i groznima i simpatičnima i dobrima. „Pouka cijeloga evanđelja je ljubav. Imajući uvijek pred očima da je tako činio Isus Krist, ravnajući se njegovim putem uvijek iznova otvoreni kroz sakramente živimo ljubav, živimo Isusa Krista“, zaključio je vlč. Ilijić.

Vrhovna predstojnica Družbe sestara Presvetog Srca Isusova u Rijeci i postulatorica kauze za proglašenje blaženom službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić s. Dobroslava Mlakić zahvalila je vlč. Ilijiću što se odazvao i prihvatio voditi trodnevnu duhovnu pripravu, a okupljene vjernike pozvala je na središnje slavlje idućega dana koje je predvodio mons. Želimir Puljić.

Na kraju misnog slavlja, sestre i prisutni vjernici zajedno s predvoditeljem misnog slavlja ispred slike Riječke Majke izmolili su molitvu službenici Božjoj Mariji Krucifiksi Kozulić.

Ana Marija Antunović

Proslava Dana preminuća Službenice Božje u Rijeci

Sjećajući se dana kada je službenica Božja Majka Marija Krucifiksa Kozulić, na blagdan svetih arkandela Mihaela, Gabriela i Rafaela, 29. rujna 1922. godine svoju dušu „jednostavnu, čistu i poniznu“ predala Gospodinu kojemu je vjerno služila, vjerni štovatelji i sestre Družbe Presvetog Srca Isusova okupili su se u nedjelju 29. rujna u samostanu Presv. Srca Isusova kako bi proslavili Dan blaženog preminuća Riječke Majke.

Svečano euharistijsko slavlje u koncepciji petnaestak svećenika predslavio je mons. dr. Želimir Puljić, zadarski nadbiskup i predsjednik Hrvatske biskupske konferencije.

Na početku okupljene vjernike, obitelji s djecom, svećenike, a osobito nadbiskupa Puljića, pozdravila je s. Dobroslava Mlakić, vrhovna predstojnica Družbe i postulatorica kauze Službenice Božje.

„Majka Marija Krucifiksa je u ovoj kući, na ovome svetom mjestu, preminula na glasu svetosti. Apostolski je djelovala u tri crkvene pokrajine: u Tršćansko-koparskoj i Krčkoj bi-

skupiji, a najduže je živjela i djelovala u Rijeci gdje je još kao vrlo aktivna laikinja franjevačka trećoredica gradila i izgradila zavod za siromašnu djecu i mladež te za svoju Družbu, koju je ovdje također osnovala u ovoj kući. Sav svoj život posvetila je siromašnoj djeci i mladeži, a temelj njezina apostolskog poslanja bio je Isusov poziv: ‘Što god ste učinili jednom od ove najmanje braće, meni ste učinili’ (Mt 25, 40). U ovoj kući je otvorila sirotište, dječji vrtić, pučku četverogodišnju školu, knjižnicu, radionice ručnog rada i oratorij. Njezin životni program i cilj prema kojemu je rasla na putu savršenosti i svetosti bio je ostvarenje Blaženstava. Majka Krucifiksa je odjelotvorila evanđelje u svom životu: gladne je hranila, gole odijevala, neukima obrazovanje pružala. Njezino je geslo bilo: ‘Utažiti žed raspetome Kristu’, to jest svojim životom i djelom svjedočiti ljubav Božanskog Srca svakom potrebnom, siromašnom, napuštenom i bolesnom. Cilj njezina odgoja djece i mladeži bio je da odgoji dobre građanke i kršćanke,

dobre supruge i majke te dobre radnice. Njezino djelo nastavile su do danas njezine duhovne kćeri. Pa preporučamo se u molitve da nasljeđujemo Krista idući njezinim stopama, ali pozivamo sve na zdušnu molitvu kako bi je što prije ugledali uzdignutu na čast oltara“, zaključila je s. Dobroslava.

Zadarski nadbiskup započeo je svoju povijest riječima sv. Pavla upućenim učeniku Timoteju: Božji čovječe, Božja ženo! Ne zaboravi da si Božji! Božja je bila i ona koja je sve okupila oko sebe na današnji dan.

„Večeras se spominjemo dana kad je Marija Krucifiksa Kozulić, ‘majka siromašnih i napuštenih koja je za života providala krov, hranu, odjeću, odgoj i obrazovanje siromašnoj djeci i mladeži’, u sedamdesetoj godini života blago usnula u Gospodinu (29. rujna 1922.). A prošla je zemljom blagoslivljajući i čineći dobra djela na slavu Božju. Svoju plemenitu, čistu, poniznu i hrabru dušu posvetila je dobrobiti Božjih siromaha, kako stoji uklesano na njezinoj ploči, sa željom neka ‘Gospodin udijeli mir duši njezinoj’. Potječe iz bogate i vjerničke, lošinjske, brodovlasničke obitelji koja se sredinom 19. stoljeća doselila u Rijeku. Piscu njezina života vele da je u krilu svoje obitelji primila dobar ljudski i kršćanski odgoj, te duhovno rasla i dozorila u ozračju Marijina svetišta na Trsatu.

Opisivali su je biblijskim izrazom ‘vrsne žene’ (Izr 31, 10) koju nije zanimala prolaznost ovoga svijeta; ni ljepota, ni bogatstvo, nego kako evanđeoske savjete provesti u život i kako njegovu Radosnu vijest prenijeti drugima. Kao aktivna laikinja u Pobožnoj udruzi Kćeri Presvetog Srca Isusova u Trstu, odlučila je po povratku ‘u stari zavičaj’ posvetiti se siromašnoj djeci i djevojkama u Rijeci. Tako je postala ‘utočište siromašnih i napuštenih djevojčica, kako zbog njihove materijalne oskudice, tako i zbog brojnih poroka

mons. dr. Želimir Puljić, zadarski nadbiskup

koji su vrebali na ulici. Osjetila je, naime, da treba voditi brigu za njihovo moralno i duhovno zdravlje, kako njihov životni brod ne bi ‘potonuo’. Zbog toga će autor monografije Szentmártoni reći da je Marija Krucifiksa Kozulić bila ‘prava Božja moreplovka’, ali i graditeljica karitativno-socijalnih ustanova u Rijeci, koja će utemeljiti autohtonu hrvatsku redovničku zajednicu Družbu sestara Presvetog Srca Isusova. Stoga njezine duhovne kćeri sa zahvalnošću se sjećaju svoje Majke, ‘vrsne žene’, koja je sebe i svoj rad, kao i čitavi život gledala pod ‘lupom vječnosti’“.

Osvrćući se na misna čitanja nadbiskup Puljić je naglasio da nas čitanja upozoravaju na vječnost te kako tu vječnost „treba trajno imati pred očima i s njom ozbiljno računati. Jednoga dana, naime, završit će naš ovozemni hod. Prestat će naše boli i suze, glad i gozba, radost i tuga. Svi ćemo tada ‘prijeći prag nade’ i zakoračiti u vječnost i započeti vječna pje-

sma u Božjoj ljubavi ili, ne daj Bože, vječni plač i muke bez Boga i ljubavi. Stoga nas ova čitanja potiču gledati na stvari iz 'perspektive vječnosti' kako bismo na odlasku s ovoga svijeta mogli ući u 'vječnu sreću bez kraja', ili u 'vječnu nesreću bez konca'. Život nam je u tom vidu darovan da ga provedemo zauzeto i odgovorno. Tu veliku pouku i istinu Krist objašnjava večeras potresnom pričom o bešćutnom i tvrdom bogatašu i patniku-siromahu Lazaru.

Njihov zemaljski život bio je vrlo različit: bogatašu je sve bilo pjesma i gozba, a Lazaru glad, bolest i patnja. Isto se dogodilo i na drugom svijetu. Samo ovaj put obratno: bogataša

je dočekala 'vječna kazna i patnja bez Boga', a Lazara 'vječna sreća uz Boga'. Luka dodaje kako se između njih 'ispriječila provalija golema', bezdan preko kojega prijelaza nije bilo. Potresna je i vrlo razumljiva ova Lukina prisudoba. To je priča o svima koji se za života samo 'goste i piju', bez trunke osjećaja i brige 'za gologa i gladnoga brata', kao i bez brige za vječno spasenje. Stoga prorok Amos grmi u prvom čitanju i veli: 'Jao bezbrižnima na Sionu koji leže na bjelokosnim posteljama', pa najavljuje kako će 'umuknuti veselje raskošnika' (Am 6, 7).

Luka nam, dakle, vrlo plastično i razumljivo opisuje bahatog i bešćutnog bogataša s jed-

ne strane i jadnog prosjaka Lazara koji je sav u čirevima ležao pred bogataševim vratima. Zanimljivo je da Luka navodi ime siromaha, ali ne i bogataša. Iz prispodobe naziremo, međutim, da se radi o dva različita tipa i dva različita života. Opisane su dvije ovozemaljske ljudske sudbine, ali i dvije različite vječnosti. Bogatašu je dano bogatstvo ne samo da u njem uživa, nego da pomaže potrebnima kako bi zaslužio vječno bogatstvo u nebu. Iz prispodobe vidimo da je 'anonimni bogataš' više volio pse nego bolesnoga i siromašnoga brata Lazara koji mu je bio na dohvat ruke, pred vratima.

Evangelist Luka kao da je htio reći: 'Tebe, bezimeni bogatašu, koji si više volio svoje pse, nego siromaha Lazara, očekuje pasja vječnost u paklu.' Strašna kazna koju je sâm bogataš stekao. Nije on, međutim, bio osuđen što se gospodski hranio. Bog nema ništa protiv toga da svatko ima pristojan ručak. On je bogataša 'kaznio' jer je dopustio da uz njegov bogati stol kao pseto skapava njegov gladni brat. Njega Bog nije odbacio zato što se odijevao

u 'svilu i kadifu' kako narod veli, već zato što je kraj njega njegov brat Lazar bio u prnjama, polugol i zakrpan. Konačno, bogataš nije bio osuđen što je imao veliko bogatstvo, nego što je imao skućeno srce i sebičnu dušu. A bogatstvo i uživanje postadoše mu 'njegovim božanstvom', izvorom 'lažne sreće' koja ga je odvela u vječnu nesreću.

Lazar je nasuprot tomu imao život pun jada, siromaštine i bola. No, on je život patnje, siromaštva i poniženja primio bez kletve i psovke, bez gorčine i mržnje. Otkrio je, naime, smisao svoje patnje i svoga života, pa zaslužio vječnu sreću u Božjem zagrljaju, u raju. Prošlog tjedna imao sam jedno predavanje o bečkom psihijatru Viktoru Franklu, koji je utemeljio logoterapiju koja se bavi upravo problemom smisla života. On, koji je prošao patnje koncentracijskog logora u Auschwitzu, otkrio je i smisao patnje, te zaključio da čovjek nije samo 'kadar znati i stvarati, nego i patiti'. U životu nije važno što mi od života očekujemo, već je važnije što od nas život očekuje. Onomu pak 'koji ima jedan zašto u

životu, nema problem kako, veli ovaj zaslužni bečki liječnik i psihijatar Frankl.

Uz poučnu i potresnu prisposobu o bogatstvu i siromahu Lazaru, vratimo se nakratko našoj 'moreplovki', Mariji Kozulić s kojom smo i započeli večerašnje razmišljanje. U prigodi dana njezina preminuća zahvaljujemo Božjoj Providnosti za ovu 'vrsnu ženu' koja je svoj rad i zauzimanje za siromašnu djecu i mlade gledala 'pod lupom vječnosti', te je i u dnevnoj patnji i križevima otkrivala smisao života. Dapače, poput apostola Pavla bila je sretna kad je mogla dopuniti ono 'što nedostaje mukama Kristovim za Tijelo njegovo, za Crkvu' (Kol. 1, 24). I zato je svom imenu Marija, koje je dobila na krštenju, dodala nadjevak 'Krucifiksa – Raspeta' kako bi osmislila svoju patnju i brojna trpljenja. Jer, svako dobro djelo prate križevi i poteškoće. A one nisu mimoišle ni Mariju Krucifiksu koja je nošena snagom milosti željela 'utažiti žeđ raspetom Kristu', pa je kročila hrabro ususret svome Zaručniku Isusu, jedinom Otkupitelju čovjeka.

Svoju plemenitu dušu predala je Bogu i preselila se u vječnu luku mira na današnji dan 1922., u zoru sv. Mihovila Arkandela, u 70. godini života, ovdje u ovom samostanu. Umrkla je Majka brojne djece, pisalo se po novinama. 'È morta una santa', čulo se na talijanskom jeziku; umrla je svetica govorili su

mnogi i na sprovodu i poslije. Na spomen sličicama upisalo se riječi apostola Pavla: 'Dobar sam boj bio, trku dovršio, vjeru sačuvao' (2 Tim, 4,7). A na spomen-ploču sažeto je uklesan program njezina života i djela. Tamo između ostalog stoji da je Marija Krucifiksa (1852. – 1922.) bila prava 'majka siročadi, siromašnih i napuštenih, jer je za njih providala krov i zaklon, prehranu i odjeću, odgoj i obrazovanje.'

Proživjela je, dakle, 70 godina blagoslivljajući sve s kojima se susretala i živjela. Bila je revna u djelima ljubavi prema bližnjima, a sve je činila na veću slavu Božju. Poput svoga Učitelja Isusa Krista i ona je prošla zemljom čineći dobro. S pravom onda pjesnik Albin Petrović, oduševljen njezinom karizmom i dobrim djelima, moli neka to njezino 'sveto stablo širi svijetom grane i cjeliva otvorene, bolne rane'; te zaključuje usklikom: 'Anđele dragi, Krucifikso sveta! Neka tvoja ljubav i dalje živi i cvjeta!' Tako neka bude, amen."

Za vrijeme euharistijskoga slavlja pjevao je Zbor sestara Družbe pod vodstvom s. Valentine Marinović, a dvije pjesme su otpjevala i djeca „Mime“ DV „Nazaret“ pod vodstvom Magdalene Mijatović.

Prije svete mise nadbiskup Puljić je pogledao izložbu o životu Riječke Majke te posjetio i spomen-sobu u kojoj je preminula Službenica Božja. Tom je prigodom zapisao u spomen-knjizi: „U prigodi dana preminuća Riječke Majke dođoh u ovu kuću u kojoj je živjela Marija Kozulić, koja je svom imenu dodala nadjevak 'Propeta' odnosno 'Raspeta' kako bi i tim imenom dala do znanja koliko je zavoljela Isusovu muku po kojoj smo spašeni i otkupljeni. Zahvalni smo Bogu za dar ove 'vrsne žene', koju molimo neka sada s neba prati i zagovara djelo koje je ona prije 120 godina započela.“

s. Lidija Turic

Proslava Dana Riječke Majke u Kraljevici

U župi sv. Nikole biskupa u Kraljevici, tijekom trodnevne duhovne pripreme od 26. do 28. rujna i na Dan preminuća službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić 29. rujna ove godine, euharistijsko slavlje i prigodne propovijedi o životu i djelovanju Riječke Majke održao je župnik vlč. Matija Žugaj.

Prvoga dana trodnevnice postavljena je i slika Službenice Božje na poseban postament, u podnožju kipa Presvetog Srca Isusova, i tamo će stajati trajno jer je Majka Marija Krucifiksa od ranog djetinjstva bila revna štovateljica Srca Isusova. Prvoga dana trodnevnice župnik Žugaj je govorio o rođenju Marije Kozulić i njezinoj vjerničkoj obitelji, a drugoga dana o njezinoj kršćanskoj zrelosti, Pobožnoj udruzi Kćeri Presvetog Srca Isusova u Trstu u kojoj je bila dugogodišnja članica te o osnivanju Družbe sestara Presvetog Srca Isusova. Treći dan trodnevnice posvećen je Majčinu osnivanju karitativnih i odgojnih ustanova u gradu Rijeci, govoreno je o tome kako je i ona prošla kroz mnoga iskušenja pa i progonstvo iz Rijeke na otok Krk te o njezinoj preblaženoj smrti.

Draga braćo i sestre!

Započeli smo duhovnu pripravu za 97. obljetnicu preminuća službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić. Možda se neki i pitaju zbog čega mi ovdje u Kraljevici slavimo ovu obljetnicu i to ovako svečano. Međutim, tko će bolje razumjeti dušu ove Božje službenice ako ne Kraljevičanke, koje su toliko puta ispratile svoje voljene na morska prostranstva, u nepoznato. Mala Marija rodila se u pomorskoj obitelji, koja je baštinila plemićko priznanje bečkoga dvora. Roditelji su joj na krštenju dali dva imena: Marija Nikolina. Mala Marija je odrastala na Pećinama na Sušaku i odgajana je u franjevačkom duhu pri svetištu Majke

Božje Trsatske. Otac Ivan Matej, kapetan duge plovidbe, zasigurno je želio da nju, kao i njega, prati isti zaštitnik, sv. Nikola. Roditelji su je od milja prozvali Mima. Mima je iščekivala uz prozor svoje kuće brod svojega oca, koji je u to doba plovio do New Yorka. Pali-

la je sv. Nikoli svijeću na prozoru i molila je s majkom da i njega prati zaštitnik svih putnika. Obitelj je u svojoj kući imala kapelu posvećenu Presvetom Srcu Isusovu. Mnogi su dani prolazili bez oca te je u tadašnjoj nesigurnosti i neizvjesnosti jedini oslonac i zaštita Mariji bio oltar Srca Isusova. Molitva tom blagom liku Božje ljubavi bila joj je prava utjeha. Tu je sve više nalazila očinsku figuru dok joj je otac plovio na dalekim morima i oceanima. Upravo će taj lik Srca Isusova označiti ne samo čitav njezin ovozemaljski život, nego će obilježiti i živote njezinih nebrojenih suvremenika, ali i mnogih nakon nje. Dapače, taj lik, osvjetljen u zimskoj noći pred malom Marijom dok moli za svojega oca, označit će još više naše današnje doba kojim je obilježena ne samo Riječka nadbiskupija nego cijela naša domovina gdje se nalaze duhovne kćeri ove plemenite Majke. Srce Isusovo je pratilo svojom ljubavlju Mariju već u njezinim mladenačkim danima, kada su njezini roditelji zbog financijskog kraha bili prisiljeni preseliti se u Trst, trbuhom za kruhom.

Odgajana u učiteljskoj školi kod riječkih benediktinki, Marija je primila Kristov poziv na služenje. U tom duhovnom ambijentu sestara

vlč. Matija Žugaj,
župnik u Kraljevici
i upravitelj svetišta
sv. Nikole biskupa

benediktinki naučila je da je jedini pravi i siguran oslonac Krist. Dok je s obitelji boravila u Trstu, Srce Isusovo joj je i nadalje bilo zaštita. U Trstu Marija postaje članica Pobožne udruge Kćeri Presvetog Srca Isusova koju je osnovao kapucin fra Arkandeo iz Camerina. Tu je započela svoje prve konkretne korake koji su je vodili k njezinoj misiji. U Trstu je kao članica Udruge pripremala djecu za svete sakramente i skrblila za bolesne, napuštene i siromašne. U jeku industrijalizacije toga doba, siromašnih, bolesnih i napuštenih bilo je napretek. Raslojavanje građanstva bilo je vidljivo na svakom koraku, a Marija je bila sve svjesnija potrebe za konkretnim djelovanjem i svjedočenjem Božje ljubavi. Dok se europski svijet polako pripremao na raspad aristokratskog društva, sa zapada su, s druge strane, navirali sekularistički i anticrkveni pokreti. Takva stvarnost nerijetko je stvarala ozračje „posljednjih vremena“ i tjeskobe u ljudima. Napuštena i ostavljena djeca na cestama, pojava automobila i strojeva koji će zamijeniti radnu snagu, gubitak posla zbog tehnološke modernizacije industrije, bili su samo mali dio onoga što je stvaralo teško ozračje u srcima ljudi. Seobe ne samo obitelji nego i čitavih naroda u potrazi za boljim životom, bile su sve učestalija pojava. Marija u tom metežu ne ostaje zasljepljena tjeskobom i neljudskošću s kojom se, sada već kao odrasla žena, susretala, nego duboko u svome srcu zna da je pozvana svjedočiti ljubav Srca Isusova takvome svijetu.

Pri povratku u Rijeku, uz pomoć kapucina iz Trsta fra Arkandela, osniva podružnicu Pobožne udruge Kćeri Presvetog Srca Isusova u Rijeci i započinje svoj apostolat. U Rijeci tek počinje industrijalizacijski zamah, luka se sve više razvija, a mađarska aristokracija koja je tada vladala Rijekom, ne brine o onima najpotrebitijima. Za siromašne Riječane onoga doba Marija je bila kao melem na njihove rane

i duše. Ovdje, dragi župljani, govorimo o kraju 19. stoljeća, 1889. godini, kada se Marija vratila s roditeljima u Rijeku. Sve veća razorna snaga industrijalizacije čini svoje i u Rijeci. Grad postaje sve napučeniji siromašnima, beskućnicima, djecom bez roditeljske skrbi. U tom sivilu beznađa Marija uzima stvar u svoje ruke te 1895., na samom kraju 19. stoljeća, otvara Zavod za siromašnu djecu i djevojke iz Rijeke i okolice. Taj Zavod bio je otvoren i za napuštenu djecu našega kraja, dragi župljani, što je još jedan od brojnih razloga zašto se spominjemo Riječke Majke. Marija nije čekala nikakva odobrenja, nije očekivala ničiju pomoć. Žena na kraju 19. stoljeća sama gradi i otvara Zavod za siromašnu djecu, bez velikog slavlja i novinskih članaka. Sirotinja nije nikoga zanimala, samo je smetala, a novine su se punile brojkama zarade, izvoza, uvoza, aristokracijom. Marija nije imala podršku gotovo nikoga,

a političke promjene i podjele osjećale su se i u samoj Crkvi. Marija se kao Don Quijote sama upušta u borbu protiv vjetrova svojega doba. Danas kada govorimo o pravima i slobodama žena, nigdje ne vidimo tihe junakinje koje su istinska prava i slobode izvojevale konkretnim primjerom i žrtvom, a ne jeftinim frazama na ulicama. Iako je poznavala aktivno pet stranih jezika te znala svirati i šivati, Marija nije bila žena od mnogo riječi, nije željela previše umovati, nego više ljubiti Boga i činiti, njemu na slavu, ugodna djela. Već je tada duboko u sebi nosila želju za osnivanjem Družbe i samostana upravo na riječkome području, gdje su Bog, siromasi i pravednici bili najmanje vidljivi. Marija je svoj život u čistoći i siromaštvu već odavna posvetila Bogu. Još prije nego se preselila u Trst, privatno je položila zavjete Bogu, odričući se tako ne samo materijalnih posjedovanja i užitaka nego i svoje volje. Težinu, draga braćo i sestre, odricanja od vlastite volje, osjetit će Majka pred kraj svojega zemaljskog života.

Konačno, početkom 20. stoljeća, Marija je sa svoje četiri prijateljice odjenula redovničko

odijelo te proširuje Konstitucije Družbe što ih je napisao kapucin iz Trsta fra Arkandeo i osniva Družbu Presvetog Srca Isusova. Ovim činom počinje u gradu Rijeci biti vidljiva živa Crkva i kroz Marijinu Družbu, čija karizma ostaje jedinom konstantom u Rijeci do današnjih dana. Za svoj Zavod postavila je samo jedan uvjet – siromaštvo.

Dragi župljani, u današnje vrijeme se itekako znamo dijeliti, po više osnova, znamo jedni drugima mjeriti kakvi smo, odakle, kojem sloju pripadamo. Marija je prije više od 100 godina odbacila svaku podjelu te otvorila svoje srce kao što je Krist otvorio svoje Presveto Srce za sve nas. Marija je to, draga braćo i sestre, shvaćala bolje od ikoga od nas. Vrativši se u Rijeku, kao da se prisjetila onoga prozora iz djetinjstva kada se molila za svoga oca, zatim na Trsat, kao da je zadobila novu snagu za svoje mjesto, za svoj grad. Mariju više ništa ne može zaustaviti. Sada je posve Kristova i Krist je njezin jedini zaštitnik. U ovom trenutku Marija je spremna podnijeti ne samo nepravde nego i mučeništvo za Kristovu stvar. Marija započinje Družbu s četiri sestre. Pomoć crkvenih institucija, osim u duhovnom smislu, nije mogla očekivati. Bila je sama kao i mi, dragi župljani, kada u našoj Kraljevici više nema gotovo niti jedne institucije koje smo do sada imali. Marija je sve započela iznova. Zavod za djevojčice je tek prvi u nizu. Današnji riječki hospicij Marije Krucifikse Kozulić s pravom nosi njezino ime, jer je i sama tolike umiruće utješila i ispratila na onaj svijet. To je, draga braćo i sestre, još jedan od razloga zašto smo pozvani častiti na ovako osobit način primjer službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić. Dok se brinula oko Zavoda, Riječka Majka je prije osnivanja bilo kakvog službenog Caritasa od strane Crkve, organizirala prikupljanje odjeće za siromašne i napuštene, za podjelu hrane potrebitima. Marija nije čekala, kao mnoge institucije danas,

da joj netko pokuca na vrata, nego je sama išla po riječkim kolodvorima, skloništima i javnim prostorima i tražila one potrebite. Papa Franjo je prije tri godine u studenom pozvao na obilježavanje Svjetskog dana siromaha. Marija je svoj život i Družbu proglasila darom Božjim za siromahe. Bila je, možemo tako reći, ženski „Strossmayer“ svojega doba, napredna čak i za neke današnje umove „tvrdih srdaca“. U svemu tome, Majku nisu mimoišle političke i crkvene „zakulisne igre“ u jeku Prvoga svjetskog rata. Ulaskom D'Annunzija u Rijeku nije stradala samo Rijeka nego i Riječka Majka. Dolaskom talijanskih svećenika na riječko područje, Zavod Marije Krucifikse prelazi pod upravu talijanskog svećenika don Luigia Torcolettija, koji je Majku poslao izvan Rijeke, gdje neće imati utjecaja na novoosnovanu Družbu ni Zavod.

Marija Krucifiksa prisiljena je od strane profašističkog klera 1916. godine otići na Krk, u mjesto Risiku kraj Vrbnika, gdje u tadašnje vrijeme nije imala gotovo nikakvu budućnost.

Njezine riječi: „Fiat, Amor mio, fiat“ – „Neka bude, Ljubavi moja, neka bude“ bile su odgovor na takvu geopolitičku nepravdu unutar crkvenih redova. Majka u Risiku okuplja siromašnu djecu i tako i dalje vrši svoje poslanje na koje ju je pozvalo Srce Isusovo. Da Srce Isusovo nema granica, pokazala je Majka kad je u 65. godini života počela obrađivati zemlju da bi djeca imala što jesti, te prositi po kućama i slušati uvrede mnogih, samo da bi mogla vršiti volju Onoga koji ju pozvao i poslao. Izmučena i bolesna, vraća se Majka u svoju Rijeku, gdje je nekoć kroz prozor svoje sobe u večernjim satima molila uz svijeću sv. Nikolu za svojega oca i sve pomorce svijeta, u svoju Rijeku gdje je upoznala svoju najveću Ljubav – Srce Isusovo u kući na Pećinama. Majka se vraća natrag u Zavod koji je osnovala, prije nego što je osnovala Družbu, te u tom Zavodu umire i predaje život svojoj Ljubavi. Život koji je, draga braćo i sestre, utrošila za tolike siromahe, među kojima su mnogi i iz naše župe, za tolike djevojčice

koje su potekle i iz naših krajeva, za tolike napuštene duše, među kojima su bili i naši pokojni mještani. Sve one djevojčice bez roditelja, siromašne i napuštene, sve one siromašne duše koje je nahranila, svi oni siromasi koje je odjenula, došli su joj na sprovod.

Nepregledno mnoštvo ljudi svih vjera slilo se 1. listopada 1922. na Kozalu da pozdravi svoju Majku. Već tada mnogi su znali za njezinu svetost – iako će proći još dosta vremena da se o Majci smije slobodno govoriti – i nisu čekali nečije odobrenje. Već tada su je štovali kao sveticu i kao svoju Majku koju na zemlji nisu imali. O tim njezinim djelima svjedoči i spomen-ploča koju su Riječani podigli svojoj Riječkoj Majci u njezinu Zavodu. Još dalje, o

njezinim djelima svjedoči danas njezina Družba sestara Presvetog Srca Isusova koja djeluje u domovini i inozemstvu. Samozatajne i svima drage sestre, koje djeluju gotovo već 60 godina i u našem gradu Kraljevici. Toliike sestre koje su katehetskim radom odgajale tolike generacije naše djece te svoje djelo odgoja nastavljaju i danas u našem Gradu, pa je i to jedan od najvećih razloga da imamo ovako svečano obilježavanje preminuća Riječke Majke. Pogledajmo vrtić i jaslice u Zavodu Riječke Majke i Učenički dom za djevojke, dječji vrtić za na Drenovi, katehetski rad s djecom u našoj i ostalim župama, duhovne obnove za djevojčice, rad s bolesnima i umirućima. Nije li to miris Riječke Majke, koji se može osjetiti sve do nas u Kraljevici danas? Nije li to vapijući primjer da i mi uvidimo koliko je i dan-danas Majka ispred nas? Koliko samo podjela stvaramo, dok ih je ona nadilazila? Koliko puta ostajemo po strani, dok je ona zasukala rukave? Koliko puta ostajemo začahureni nad doživljenim nepravdama, dok je ona to znala prihvatiti i poniziti se? Koliko puta ostajemo samo zadivljeni Božjom riječi, dok je ona svoj život predala Njemu? Koliko puta motrimo živote svetaca, dok je ona živjela svetim životom? Molimo se od sada često, braćo i sestre, Riječkoj Majci da nam izmoli snage da se odvažimo živjeti svetim životom, poput nje. Amen.

Službenice Božja Majko Marijo Krucifiksa Kozulić, moli za nas!

vlač. Matija Žugaj

U župi sv. Nikole biskupa u Kraljevici:

Pobožnosti prvih petaka predvode časne sestre.

Sveta misa na prve petke svakoga mjeseca prikazuju se za sve preminule sestre Presvetog Srca Isusova uz čitanje njihovih imena iz Nekrologija Družbe.

Molitva za proglašenje blaženom i svetom Riječke Majke svakoga dana, nedjeljom i blagdanima poslije svete krunice.

Jednom mjesечно je duhovna obnova za časne sestre
Trodnevna duhovna priprema za Dan preminuća Riječke Majke

97. obljetnica preminuća Majke Krucifikse u Slatini

vlč. Dragan Hrgić i vlč. Nikola Jušić

Svakog 29. u mjesecu u slatinskom samostanu moli se za uspješno dovršenje postupka za proglašenje Riječke Majke blaženom, koji je pokrenut zbog njezina svetačkog života i velikih djela, i za duhovna zvanja. Posebno se u slatinskom samostanu obilježava 29. rujna,

jer je toga dana Službenica Božja 1922. godine preminula na glasu svetosti.

U samostanu Družbe sestara Presvetog Srca Isusova u Slatini u nedjelju 29. rujna obilježena je 97. obljetnica preminuća službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić. Slatinske župe sv. Josipa i bl. Ivana Merza zajedno su u dvorištu samostana Gospe Lurdske organizirale cjelodnevno euharistijsko klanjanje i svečanu svetu misu, koju su u predvečernjim satima služili župnici vlč. Dragan Hrgić i vlč. Nikola Jušić. U nadahnutoj propovijedi o veličini djela Marije Krucifikse Kozulić, vlč. Jušić govorio je kako danas vlada sebičnost, koja je osobina imućnih, spokojnih i bezbrižnih ljudi koji misle samo na sebe i kojima ne smeta što ih sebičnost izolira od drugih. Ne moraju oni biti nasilni, niti lopovi, ali oni vide samo sebe i ne vide potrebite oko sebe, a bogatstvo je zamka koja vodi u nebrigu za druge.

Međutim, obitelj Marije Krucifikse Kozulić iznenadno je nesretno izgubila bogatstvo i ostala siromašna. No Marija nije upala u zamku sebičnosti, nego oko sebe vidi još potrebitije i u svom siromaštvu počinje se brinuti

o „lazarima“, a Lazarovo ime znači „Bog hita da pomogne“.

„Mi smo pozvani ne gledati koliko imamo u džepovima ili na posjedovnim listama, bez obzira na ljude koji samo u to gledaju. Mi smo svojim kršćanskim pozivom pozvani vidjeti kome to treba pohitati upomoć, pozvani smo vidjeti te „lazare“ i zajedno s njima krenuti ususret onom drugom svijetu, preko mosta koji se zove smrt, da ne budemo pokopani, nego uvedeni i položeni u krilo Abrahamovo. Vjerujemo da je u krilu Abrahamovu i Mari-

ja Krucifiksa, zato danas i molimo za njezino proglašenje blaženom, a njezin primjer neka nam ne bude samo za divljenje nego i za nasljedovanje“, rekao je vlč. Jušić.

Obilježavanju obljetnice preminuća Majke Marije Krucifikse pridonijeli su i članovi mješovitoga župnog zbora, koji su pjesmom uveličali euharistijsko slavlje. Župnik vlč. Dragan Hrgić uputio je čestitku sestrama Presvetog Srca Isusova za njihov dan i zahvalnost za sve što čine.

Petar Žarković

Bog traži malene

fra Antonio Lovrić, OFMCap.

Poslje slavlja Dana preminuća službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić u rujnu, već 29. listopada ponovno smo se okupili u samostanskoj kapeli Presv. Srca Isusova u Pomeriju.

Sestre, vjerne štovateljke Riječke Majke i predvoditeljke euharistijskoga slavlja fra An-

tonia Lovrića, OFMCap., iz samostana Gospe Lurdske u Rijeci, pozdravila je vrhovna predstojnica Družbe i postulatorica s. Dobroslava Mlakić. Potaknula je vjernike na revnost u molitvi, ali i da svi zajedno govorimo drugima o veličini života Riječke Majke.

Pripremajući srce vjernika za euharistijsko slavlje, fra Antonio je na početku sv. mise istaknuo kako je Riječka Majka u svom životu dotaknula ono bitno, to jest dala se oblikovati od Gospodina kroz poniznost, malenost i jednostavnost. Sve ove kreposti su nužne kako bismo mogli ići dalje, zajedno s Gospodinom, te ljubiti i prepoznavati bližnjega koji je u potrebi.

Fra Antonio se u svojoj propovijedi osvrnuo na evanđeoski ulomak iz Lukina evanđelja o gorušičinu zrnju koje nam približava nebesko kraljevstvo koje poput zrna, niče i raste u nama, u našem srcu. Za rast je potrebno plodno tlo, vrijeme i strpljivost. U Svetom pismu na brojnim mjestima govori se o Božjem kraljevstvu, o tome kako se Bog objavljuje u svojoj malenosti. I Bog nam u utjelovljenju dolazi „gotovo na prstima, tiho i nenametlji-

vo“. Međutim, iako je Bog mogao poslati svo- ga Sina čovječanstvu na spektakularan način, on se objavljuje čovjeku u jednostavnosti „ja- šući krotak na magaretu“. Cijeli Isusov život govori nam o jednostavnosti, o poniznosti, a i on sam kaže ‘učite se od mene jer sam krot- ka i ponizna srca’. Svoj život završava na križu iz ljubavi prema čovjeku. „Već su nam, dakle toliko puta Isusove riječi dale do znanja da Bog uzvisuje sve ono što je maleno i ponizno. Znamo kako je u Duhu Svetom veličao Oca i što je upravo ta ‘otajstva kraljevstva sakrio od mudrih i umnih, a objavio malenima’“, rekao je fra Antonio te nastavio govoriti o Božjem odabiru proroka te Isusovu načinu ophođenja prema čovjeku, prema svojim učenicima koje bira iz „skromnih sredina, zanimanja i osob- nosti“.

„Sjetimo se Marije koja klikće Bogu Ocu, jer se spomenuo neznatne službenice svoje. Neznatnu i jednostavnu Mariju Bog je uzvi- sio, tako što je izabrao baš nju da nosi Boga. Nju koja se smatrala neznatnom i nedostoj- nom. Koliko, dakle, primjera možemo sve pronaći... Bog jednostavno traži malene! Takvi ljudi imaju pripravno i plodno tlo da prime Božje istine. Siguran sam da službenica Božja Majka Marija Krucifiksa, sluga Božji fra Ante Tomičić, sv. Leopold, sv. Franjo i ostali sluga Božji ili blaženici i sveci, nisu postali to što jesu da nisu najprije bili gorušice duboko u sebi!

Nije se Riječka Majka mogla zaljubiti u malene, siromašne i napuštene ako ni sama na sličan način nije bila takva. Mi smo danas tu zbog nje ili bolje reći, Bogu zahvaljujemo na njoj. No ona je samo jedna od onih jedno- stavnih koja zasigurno i ne želi da se previše govori o njoj, koliko da se razmišlja o tome kakvi mi danas trebamo postati. Upravo tu moramo zaći dublje u sebe i vidjeti uspijeva- mo li se uklopiti u Božji plan, u njegovo ‘tlo’.

Smatramo li se umnima i mudrima ili ma- lenima i neznatnima pred Bogom. Umnima i mudrima ovoga svijeta i Bogu je teško, na normalan način, doprijeti u njihova srca, jer su oni sami sebi dostatni. Takvi se teško otva- rajaju novoj istini, obraćenju i promjeni, a da ne govorim, poniznosti. I kako će onda Bog svoju istinu praštanja, služenja, poniznosti i ljubavi objaviti takvima. Neće ga razumjeti, kao što i nisu. Boga smo optužili i razapeli na križ, jer ga nismo razumjeli. Nismo ima- li dovoljno plodno tlo kako bismo ga shvati- li. Dočekali smo ga nespremni, a On u svo- joj malenosti i poniznosti čak i to prihvaća. Zato Bog lakše pristupa malenima koji su spremniji, koji vjeruju bez predrasuda. Oni Boga spoznaju kroz svoju poniznost. I tako ne navezani na sebe sve ostavljaju, a ništa ne gube, naprotiv dobivaju stostruko, kako im Gospodin obećava. Kad se u nama ostvari ta malenost i jednostavnost, sjeme može zapo- četi rasti. Svi možemo rasti u svetosti ako se u malenosti prepustimo Bogu. Kada evanđelist Marko govori o rastu sjemena zapisuje ovako: ‘Kad se sjeme baci u zemlju. Spavao čovjek ili bdio, noću i danju, sjeme klija i raste, sam ne zna kako, zemlja sama od sebe donosi plod’. Na jednostavan način nam približava prin- cip rasta. Bog preuzima kontrolu ako se mi u svom nutarnjem stavu prepustimo, tj. ako mu dopustimo da nas vodi, oblikuje, mijenja... A kada izrastemo iz gorušičina zrna malenosti u visoke grane kraljevstva nebeskog, upoznat ćemo to kraljevstvo ljubavi koje je naš cilj. Počet ćemo donositi plodove kraljevstva ne- beskog. I Bog će to svakom omogućiti ako u sebi bude imao dovoljno malenosti i preda- nja. Kako svjesnog, pa tako čak i nesvjesnog... jer kaže evanđelje ‘bdio ili spavao’, radi se, da- kle o stavu i našoj otvorenosti koja može biti aktivnija ili pasivnija.“ O nama ovisi, o našem predanju, kakve ćemo plodove donositi. Bog

je jasan u svojim kriterijima. Svi smo pozvani na svetost, svi smo pozvani donositi dobre plodove i ljubiti kao što je to činila Majka Krucifiksa i ostali na glasu svetosti. Bog čovjeku uvijek prilazi i nudi različite milosti, a o čovjeku ovisi hoće li biti otvoren i u malenosti surađivati s Duhom Božjim. Riječka Majka je uspjela ostvariti svetost života jer se „u svojoj biti, u svojoj malenosti, nije odupirala Bogu. Bila je mirna u njegovim rukama i Bog je lako oblikovao njezin poziv na svetost koji je do-

nio i dalje donosi svoje plodove“, zaključio je fra Antonio.

Poslije sv. mise izmolili smo Zagovornu molitvu službenici Božjoj Majci Mariji Krucifiksi Kozulić moleći za njezino proglašenje blaženom. Našoj vjernoj zagovornici donijeli smo brojne potrebe da nas zagovara kod dobrog Oca. Zahvalni smo Bogu za dar njezina života koji nas uvijek nadahnjuje za svakodnevno služenje onima u potrebi.

s. Lidija Turić

„Anđele dragi, Krucifikso sveta! Neka tvoja ljubav i dalje živi i cvjeta.“

vlč. Dino Rupčić

U petak 29. studenoga proslavljen je dan Riječke Majke u zajedništvu s riječkim vjernicima i njezinim duhovnim kćerima - sestrama Presvetog Srca Isusova u samostanu Presvetog Srca Isusova na Pomeriju u Rijeci.

Euharistijsko slavlje predvodio je i prigodnu propovijed održao svećenik Gospičko-senjske biskupije vlč. Dino Rupčić, župnik župā sv. Ivana Pavla II. u Donjem Lapcu, Rođenja Blažene Djevice Marije u Boričevcu u Lici i sv. Franje Asiškog u Zavalju na području Bosne i Hercegovine.

Uz pozdrav svim vjernicima, vlč. Dino je radosna srca posebno uputio pozdrav sestrama Presvetog Srca jer su mnoge sestre molitvom, radom i žrtvom bile sudionice u njegovim životnim koracima na putu do svećeništva i na početku njegova svećeničkog puta. Nastavio je:

„Majka Marija Krucifiksa u ovoj je kući blaženo preminula na glasu svetosti, a najduže je živjela i djelovala u Rijeci gdje je još kao aktivna laikinja franjevačka trećoredica izgradila ovaj Zavod za siromašnu djecu i mladež te za svoju Družbu, koju je također osnovala u ovoj kući. Temelj njezina poslanja bio je Isusov poziv: ‘Što god ste učinili jednom od ove moje najmanje braće, meni ste učinili’ (Mt 25, 40). U ovoj kući je otvorila sirotište, dječje vrtić, pučku četverogodišnju školu, knjižnicu, radi-

onice ručnoga rada i oratorij. Živjela je 70 godina blagoslivljajući sve s kojima se susretala i živjela. Bila je revna u djelima ljubavi prema bližnjemu, a sve je činila na slavu Božju. Poput svoga Božanskog Učitelja, i ona je prošla zemljom čineći dobro. S pravom pjesnik Albin Petrović, oduševljen njezinom karizmom, moli neka njezino 'stablo širi svijetom grane i cjeliva otvorene rane'; te zaključuje usklikom: 'Anđele dragi, Krucifikso sveta! Neka tvoja ljubav i dalje živi i cvjeta.'

Isus je svojim dolaskom uspostavio Novi savez između Boga i ljudi. Taj Novi savez ogledava se u Blaženstvima. Nakon proglašenja Blaženstava, Isus ohrabruje svoje učenike riječima: 'Vi ste sol zemlje'. Koje je značenje te soli? Sol je oduvijek bila tvar koja je čuvala hranu od propadanja, osobito u doba kad nije bilo hladnjaka, a stavljala se i na dokumente da se očuva njihova valjanost. Sol je u prenesenom značenju predstavljala ono što Savez čini valjanim i istinitim. Majka Marija Krucifiksa bila je sol u svome gradu po svojim djelima milosrđa, ali i sestre Presvetog Srca Isusova, koje je ona utemeljila, bile su sol po župama gdje god su djelovale jer su ostavljale veliko svjedočanstvo vjere i ljubavi po uzoru na svoju Majku Utemeljiteljicu.

A što ako sol obljutavi? 'Nije više ni za što, nego da se van baci'. 'Baciti van' u Matejevu

evanđelju znači udaljenost od Boga, 'i da ljudi po njem gaze'. To znači ako niste vjerni Savezu, Blaženstvima, onda vi koji me slijedite zaslužujete samo prezir ljudi. Riječka Majka ne želi da itko bude bljutav, duhovno zakržljao. Zato je hiteći u susret svima, osobito potrebitima, nosila ljubav Božanskoga Srca.

Isus kaže i 'vi ste svjetlost svijeta'. Prihvaćanjem Blaženstava Isusovi učenici postaju svjetlo koje rasvjetljuje ovaj svijet. Zbog toga se 'ne može sakriti grad koji leži na gori'. Tu svjetlost Riječka Majka ostvaruje vlastitim sebedarjem, darivanjem sebe do kraja poput Krista na križu. Isus poziva svakog čovjeka da živeći Blaženstva postane svjetlo. Riječka Majka bila je odraz Kristova svjetla ne samo dok je koračala ovom zemljom nego i po Družbi koju je ostavila gradu Rijeci, Riječkoj nadbiskupiji i cijeloj Crkvi.

Drage sestre, neka se na Vašim licima vidi ta svjetlost i u bolesti i samoći i nerazumijevanju. Mnoge sestre ove Družbe poznajem, a neke su već pokojne. Kod mnogih sam vidio ispucane ruke, znojno čelo, znao sam, to su radne ruke od rada u kućanstvu, skrbi za bolesne, za svećenike, u crkvi i sakristiji, u sviranju i katehezi. Ruke dobrih djela, koje nastavljaju djelo Riječke Majke. Dobrim djelima se objavljuje evanđeoska svjetlost, zaključio je vlč. Dino.

Misije – donositi Božje kraljevstvo u ljudska srca

Sestre Presv. Srca Isusova i brojni štovatelji službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić okupili su se na blagdan Gospe Snježne 5. kolovoza u samostanskom parku na Pomeriju u Rijeci na godišnjem zahvalnom slavlju Gospi Lurdskoj za čudesno ozdravljenje Riječke Majke, a i kako bi Gospodinu zahvalili za dar slobodne domovine te ujedinjeni u molitvi krunice i sv. mise molili za branitelje, bolesnike te sve misijske potrebe Crkve.

Na početku euharistijskoga slavlja predvoditelja don Borisa Dabu, misionara u Zambiji, svećenike u koncelebraciji i okupljene vjernike, pozdravila je s. Dobroslava Mlakić, vrhovna predstojnica Družbe i postulatorica kauze za proglašenje blaženom službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić.

„Crkva je u svojoj biti misionarska. Isus je rekao svojim apostolima, a i svima nama: ‘Idite po svem svijetu i propovijedajte evanđelje svemu stvorenju’. Svi smo pozvani biti misionarima u svojim sredinama. Neke osobito Bog izabire da naviještaju onkraj svijeta njegovu Radosnu vijest. Radosni smo što je danas među nama don Boris Dabo koji je 36

godina u misijama u Zambiji i ondje naviješta evanđelje svjedočeći svojim djelima i molitvom. Molimo danas i za njega“, potaknula je okupljene s. Dobroslava.

U svojoj propovijedi don Boris je govorio o mnogoznačnosti 5. kolovoza kada se spominjemo Blažene Djevice Marije – Gospe Snježne, čudesnog ozdravljenja službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić, Dana domovinske zahvalnosti i Dana branitelja te podijelio iskustvo svoga misijskoga djelovanja u Zambiji.

Prisjećajući se zapisa iz 1911. godine kad je izgrađena zavjetna špilja Gospe Lurdske, don Boris je podsjetio na život Riječke Majke, njezinu pobožnost prema Blaženoj Djevici Mariji te ljubav prema siromasima. Marija Krucifiksa Kozulić živjela je za druge, žrtvovala se do iscrpljenosti. I za nju se može reći da je živjela misijske vrednote. Donosila je Božje kraljevstvo među one s kojima je živjela. U njezinu životu i radu bila je vidljiva i ljubav prema Bogu i ljubav prema bližnjemu. Svako mjesto ljudskoga života mogu biti misije, jer se u svako srce i u svaki ljudski odnos može

don Boris Dabo, misionar

donositi Kristovo kraljevstvo. Iako nije otišla daleko u misije, don Boris je istaknuo kako je Marija Krucifiksa Kozulić bila pozvana pronositi Božje kraljevstvo gradom Rijekom i okolicom te onamo kamo ju je Božja providnost vodila. Bila je prepoznatljiva kao Riječka Majka, majka riječkih siromaha. Osobito se brinula za djecu i za njihovo školovanje. Marija Krucifiksa Kozulić bila je misionarka svoje sredine, misionarka ljubavi Kristova Srca. Njezina karizma i danas živi u djelovanju sestara koje rade s djecom i mladima, školuju ih i pripremaju za život.

Don Boris je progovorio i o svom misijskom radu u Zambiji, o brizi za siromaha te o teškim životnim prilikama domaćeg stanovništva, osobito djece kojoj je potrebno omogućiti školovanje. Misijske postaje Njoko, Nawinda i Maziba u kojima djeluje don

Boris žele biti oaze molitve, evangelizacije te otvorene za sve potrebe ljudi. Crkva u ovim krajevima neprestano raste i po novim brojnim krštenjima djece i odraslih.

U misijskim sredinama uvijek se javljaju novi izazovi na koje je potrebno djelatno odgovoriti, u svoje vrijeme je to činila i Marija Krucifiksa Kozulić u gradu Rijeci, a danas nas Crkva potiče da treba odgovoriti na potrebe ljudi u drugim krajevima svijeta. Trenutno je u tijeku akcija za gradnju učeničkog doma u misijskoj postaji Nawindi kako bi djeca mogla imati prikladan smještaj te uvjete za odgoj i školovanje. Uz intelektualno napredovanje djece itekako je važan i njihov odgoj u kršćanskim vrednotama. Iako već postoji razvijen sustav školarina ili kumstava, don Boris je potaknuo vjernike da je potrebno i ubuduće pomagati školovanje djece i mladih.

Poslije misnoga slavlja vjernici su u procesiji s upaljenim svijećama marijanskim pjesama pozdravili Gospu Lurdsku, a ispred njezine špilje posvetnu molitvu, koju je molila službenica Božja Majka Marija Krucifiksa Kozulić, izmolio je predvoditelj misnoga slavlja don Boris Dabo.

s. Lidija Turić

Majci Mimi iz „Mime“

Svake godine uoči obljetnice preminuća Marije Krucifikse Kozulić s djecom iz vrtičke skupine „Zvezdice“ Područnog objekta „Mima“ Dječjeg vrtića „Nazaret“ obilježavamo taj dan aktivnostima vezanim uz njezin

lik i djelo, kako bismo njezin život i rad što više približili djeci.

Posjetili smo sobu preminuća Marije Krucifikse Kozulić gdje su djeca mogla vidjeti njezine osobne stvari, a i upisali smo se u Spomen-knjigu. Zajedno smo molili i pjevali.

Pogledali smo i dokumentarno-igrani film „Riječka Majka – Marija Krucifiksa Kozulić“. Film ih se jako dojmio Ovo su neke od dječjih izjava o Majci Krucifiksi.

M. R. (6 godina): „Marija Krucifiksa Kozulić je pronašla djevojčicu koju je čuvala. Bila je bolesna pa je umrla.“

N. A. (6.5 godina): „Živjela je u Rijeci. Šivala je bijelu suknju za crkvu.“

N. G. (5.5 godina): „Našla je djevojčicu blizu katedrale sv. Vida. Krstila se u crkvi koju smo posjetili.“

I. V. (5.5 godina): „Ona je bila časna sestra. U velikoj oluji potonuo je jedrenjak njezinog tate.“

M. B. (4.5 godina): „Posjetili smo njezin grob. Napravila je naš vrtić.“

Na kraju filma djeca su zaključila da bi voljeli biti poput naše Mime koja je uvijek nesebično pomagala siromašnima i potrebitima.

Pano u prizemlju našega vrtića ukasili smo prigodnim fotografijama Majke Krucifikse čiji okvir su djeca naslikala temperom u obliku vitraja.

Na dan preminuća, 29. rujna 2019. godine sudjelovali smo na sv. misi pjesmom i molitvom te time zatražili blagoslov na početku nove pedagoške godine.

Jelena Smiljanić i Irena Šmer, odgojiteljice

O Majci Mimi u Dječjem vrtiću „Nazaret“

Osobno sam imala priliku nekoliko puta slušati postulatoricu s. Dobroslavu Mlačić, o životu i djelu službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić. Posjetila sam i mjesto gdje je Riječka Majka provela posljednje dane prije svoje smrti na Pomeriju u Rijeci. Radost i živopisno iznošenje malih i velikih detalja iz stvarnog života Službenice Božje potaknuli su me da u tjednu posvećenom sjećanju na nju, za Dan njezina preminuća 29. rujna, koji se svake godine svečano slavi u Rijeci i na drugim mjestima, pozovem u goste s. Dobroslavu. Naime, radim kao odgojiteljica u Dječjem vrtiću „Nazaret“ na Donjoj Drenovi, koji pripada Družbi sestara Presvetog Srca Isusova. A poznato je da je Marija Kozulić otvorila jedan od prvih dječjih vrtića u Rijeci, još 1895., na Pomeriju, i učiteljice su

radile u tom vrtiću po pedagoškim načelima njemačkoga pedagoga Friedricha Froebela.

Na obostranu radost s. Dobroslava je 2. listopada 2019. posjetila stariju skupinu predškolske dobi „Anđeli“. Djeca su se obradovala posjeti, bila su vrlo raspoložena i spremno su slušala sestru. Na upit s. Dobroslave: „Znate li tko je bila Majka Mima“?, više njih je diglo ruke i dalo znak da znaju, a Mate je odgovorio: „Majka Krucifiksa Kozulić“.

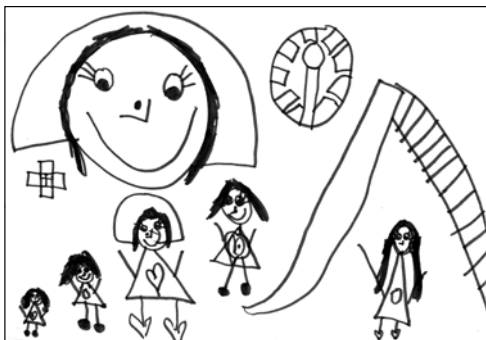
S. Dobroslava im je govorila o Maloj Mimi, tako su je roditelji od milja zvali, o tome kako je bila dobra i poslušna svojim roditeljima. Pričala im je kako je mala Mima odlazila sa svojom majkom u svetište Majke Božje Trsatske moliti se za svoga tatu Ivana Mateja koji je kao pomorac plovio po dalekim morima na vlastitom jedrenjaku. Onda je Laura uzviknula: „I ja idem sa svojom nonom moliti za svoga tatu! On je pomorac, radi na brodu i upalimo svijeću.“ S. Dobroslava je također govorila djeci o tome kako je Riječka Majka voljela djecu, osobito siromašnu i napuštenu, brinula se o njima, smjestila ih u kuće, za njih otvorila vrtić i školu. Moram reći da su djeca vrlo pažljivo i radosno slušala o Majci Mimi. Na kraju su zajedno sa s. Dobroslavom kratko molili i pjevali pjesmu spjevanu njoj u čast.

Ivana Androić

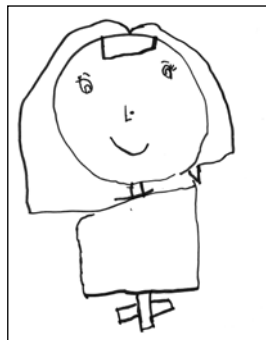

Likovni doživljaj Majke Krucifikse. Djeca iz skupine „Anđeli“, odgojiteljica Lidija Erstić

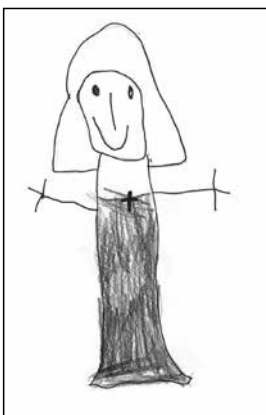
Majka sve više privlači

Gloria: „Majka Krucifiksa moli za sve u vrtiću.“

Ana Lončarić i Laura Muškardin: „Naša časna Majka.“

„Leptirići“:
Dina, Marko,
Petra, Mihael

Spomen-soba, plakat na kojem roditelji mogu čitati o životu Riječke Majke

Ponovno u vrtiću - ponovno kod sestre

pravila. Mjesto koje će nam uvijek biti kamen oslonac i temeljac u našem životu.

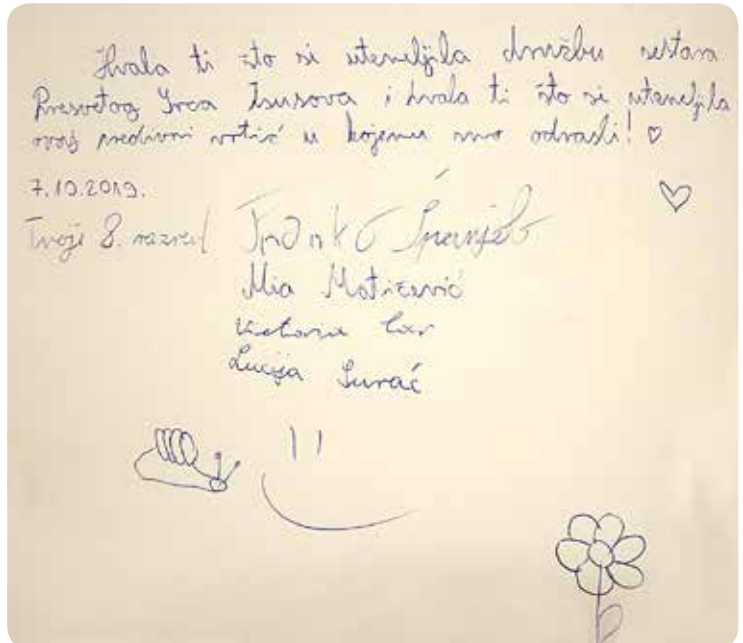
Sada, kada smo veći, više smo razumjeli i bolje upoznali Majku Mariju Krucifiksu Kozulić, utemeljiteljicu Družbe sestara Presvetog Srca Isusova. Sada bolje razumijemo njezinu brigu za siromašne, njezino predanje za druge. Spomen-soba, samostanska kapela, park i špilja u njemu... Sve potiče na tišinu, molitvu, zahvalu... i na ponovno vraćanje.

No ovo mjesto je samo zgrada ako nema ono nešto što ga čini posebnim, a to su ljudi. Upravo radi tih ljudi mi se i vraćamo na ovo mjesto. Naše odgojiteljice, sestre i svi drugi, čine ovo mjesto tako posebnim.

Još jedna sitnica, hvala sestri Mirjani na prvim koracima, na prvim palačinkama, na prvim anđelima, na prvim molitvama i na ovom „mjestu“.

Rujan je. Počinje završna školska godina našega osnovnog obrazovanja, a mi smo u vrtiću kod sestre. Prošlo je već osam godina za neke od nas, a možda i koja godina duže da smo bili u ovom vrtiću i jasticama. No uvijek se vrlo rado vraćamo k našoj sestri u naš vrtić, i uvijek ćemo se vraćati istim žarom i željom.

Ovdje smo se upoznali i sklopili prva prijateljstva. Ovdje su se brinuli o nama, ali smo se i mi, nas svoj način, brinuli o mladima. Ovo je mjesto gdje smo stekli prva znanja, ali naučili i prva

O Riječkoj Majci u srcu Bosne

Na poziv vlč. Marka Majstorovića, župnika župe Uzašašća Gospodinova u Novom Travniku, u utorak 8. listopada 2019. s. Kristina Tunić i novakinja s. Mihaela Martinović, zajedno sa s. Dobroslavom Mlakić, vrhovnom predstojnicom, zaputile su se u srce Bosne - u Travnik i Novi Travnik. Spomenuti župnik vrlo srdačno ih je primio i dva dana kršćanski i bratski ugostio.

Sutradan, u srijedu 9. listopada, sudjelovale smo u svečanom večernjem slavlju blagoslova kipova Presvetog Srca Isusova i Gospe od Brze Pomoći te umjetničke slike Gospe od Brze Pomoći, rad slikara Ivana Batarila u župnoj crkvi Uzašašća Gospodinova u Novom Travniku.

Euharistijsko slavlje predslavio je vrhbosanski nadbiskup i metropolit kardinal Vinko Puljić, uz domaćeg župnika Majstorovića i dvanaestoricu drugih svećenika. Misnom slavlju prethodila je, kao i svake srijede u mjesecu, posebna pobožnost Gospi od Brze Pomoći, koju vjernici te župe u Novom Travniku osobito časte.

Na početku misnoga slavlja vlč. Majstorović uputio je srdačne pozdrave okupljenim vjernicima, svećenicima i redovnicama te izrazio radosnu dobrodošlicu kardinalu Vinku Puljiću i s. Dobroslavi Mlakić, vrhovnoj predstojnici Družbe sestara Presvetog Srca Isusova iz Rijeke i postulatorici kauze službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić te sestrama koje su s njom u posjetu župi.

Kardinal Vinko Puljić u homiliji je tumačio čitanje o Joni i govorio je da je Bogu stalo do svakoga čovjeka, stoga mu daje svoje poticaje i nadahnuća. Dobro je upitati se: „Jesmo li mi danas otupili na ta Božja nadahnuća kojima nas Bog potiče na bolje, na dobro? Bog je otvoren prema svakom čovjeku,

a mi smo često u opasnosti da sudimo, poput Jone. Nadalje, Luka nam u svom evanđelju donosi molitvu Očenaša koju nas je naučio sam Gospodin Isus. Molitvom potvrđujemo da smo djeca Božja i da Božju riječ poštujemo“. Govoreći o molitvi Očenaša i zaziva „i otpusti nam duge naše kako i mi otpuštamo dužnicima našim“, kardinal Puljić pozvao je da se ispitamo koliko znamo praštati. „Teško praštamo, a upravo tu je veličina djeteta Božjega – u oslobađanju ljudskoga srca. Opraštajući oslobađam svoje srce prepuštajući Božjem sudu krivnju drugoga i drugih“. Govoreći potom o Izvanrednom misijskom mjesecu, istaknuo je da svi vjernici trebaju shvatiti da su misionari u Crkvi – kao učitelji, odgojitelji, navjestitelji ne samo riječju nego i djelom, odnosno svjedočanstvom života. Zadaća svih vjernika misionara je pronositi Božju riječ, posebno ondje kamo ona još nije doprla. Uslijedio je blagoslov kipova, a zatim veličanstvena procesija sa slikom Gospe od Brze Pomoći, koju su nosile djevojke u narodnim nošnjama ulicama Novoga Travnika. Na kraju slavlja u župnoj je dvorani pripremljena zajednička večera i druženje za sve uzvanike.

U četvrtak 10. listopada sudjelovale smo na misnome slavlju u crkvi poznate „travničke gimnazije“ sv. Alojzija Gonzage, a danas Katoličkom školskom centru u Travniku, koje je predvodio vlč. Jakov Kajinić, duhovnik sjemeništaraca u Nadbiskupskom sjemeništu „Petar Barbarić“.

Prije početka misnoga slavlja, s. Dobroslava je okupljenom travničkom puku koji je ispunio crkvu, predstavila duhovni lik i djela službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić. Posebno je naglasila kako su sva njezina djela plod njezine vjere i neprestane molitve te milosrdne ljubavi. U travničkom kraju odav-

na je raširena pobožnost i štovanje Presvetog Srca Isusova, a u prve petke oduvijek vjernici hrle na sakrament svete ispovijedi i tako zaobnavaju novu snagu za život vjere u trajnim nevoljama kroz koje taj naš narod prolazi. Stoga je s. Dobroslava također govorila kako je Riječka Majka nalazila svoje sigurno utočište, svoj mir, odmor i snagu u svojim pothvatima i životnim naporima u Kristovu Srcu. Ljubav Božanskog Srca svjedočila je svima s kojima je dolazila u doticaj, a posebno siromašnima, bolesnima i napuštenima tako da se skrbila za sve njihove materijalne i duhovne potrebe. Majka Krucifiksa, krhka žena, bila je ne samo velika pastoralna i socijalno-karitativna djelatnica nego i graditeljica karitativnih ustanova u Trstu, Rijeci i na otoku Krku poput svoga suvremenika vrhbosanskog nadbiskupa slugu Božjega Josipa Stadlera.

Toga su dana učenici osnovne škole i gimnazije ispred zgrade Katoličkoga školskog centra (KŠC) u Travniku vrlo lijepo i svečano postavili štandove s hranom za Dane kruha i zahvalnosti za plodove zemlje. I mi smo se zaustavljali kod štandova i zajedno sa svim vjernicima čestitali im, darivali ih skromnim prilozima i zadržali se s njima u pjesmi i veselju. Na kraju nas je mr. vlč. Željko Marić, ravnatelj KŠC-a, pozvao na zajednički objed u sjemenišnu blagovaonicu. Poslije objeda

obišle smo poljoprivredno dobro i farmu domaćih životinja KŠC-a, koje je pokrenuo vlč. Marko Majstorović, a koje je velika blagodat za tu ustanovu.

Navečer istoga dana sudjelovale smo na misnom slavlju u crkvi Uzašašća Gospodina u Novom Travniku, koje je predvodio župnik vlč. Majstorović. Nakon svete mise okupljeni vjernici su najprije pogledali dokumentarno-igrani film o Riječkoj Majci, a zatim je s. Dobroslava govorila o njezinoj karitativnoj ljubavi prema siromašnima i Družbi sestara Presvetog Srca Isusova.

U popodnevnom satima posjetili smo obnovljeno prekrasno svetište Presvetog Srca Isusova u Pećinama, koje je u Domovinskom ratu bilo spaljeno. Zatim smo posjetili rodnu kuću nobelovca Ive Andrića u Travniku i kratko uživali u ljepotama planine Vlašića i Rostova te na Plavoj vodi u Travniku.

Zahvalne Bogu za sve susrete kojima smo obogaćene na ovom putovanju i nadasve radosne što smo o budućoj svetici pronijele glas i u travničkom kraju, zahvaljujemo za poziv i gostoljubivost vlč. Marku Majstoroviću i s. Mireli Iličić, KBLJ, a za posebno dobročinstvo da ovo putovanje bude tako lijepo i ugodno dugujemo zahvalnost don Niki Šošiću, salezijancu, dobrovoljnom vozaču koji je tih dana žrtvovao svoje vrijeme za nas.

„Ljubav djeci prije svega!“

Prekrasna poruka, ujedno i moto Dječjeg tjedna koji smo obilježavali od 7. do 11. listopada 2019. s učenicima prvih razreda. Povodom suradnje i u sklopu Dječjeg tjedna, 9. listopada, učenici 1.a i 1.b razreda Katoličke OŠ Josipa Pavličića sa svojim učiteljicama, posjetili su „Mimu“, Područni objekt Dječjeg vrtića „Nazaret“.

Nekolicina naših učenika posjetila je jaslice i vrtić u kojem su i sami boravili, a drugi dio učenika prvi je put bio u posjeti. Svi zajedno imali smo priliku upoznati djecu i odgovornost te njihov prostor koji koriste. S. Mirjana nas je odvela u poseban kutak njihova vrtića, tzv. Atrij. Ondje smo vidjeli ručno izrađene predmete kojima učimo o Isusovu životu. Posjetili smo i spomen-sobu u kojoj je

preminula Majka Marija Krucifiksa Kozulić. Saznali smo da je u toj istoj zgradi bilo sirotište, prvi dječji vrtić i oratorij koji je osnovala Majka Marija Krucifiksa, utemeljiteljica Družbe sestara Presvetog Srca Isusova. Njezino djelo koje je započela, nastavile su do danas njezine duhovne kćeri. Danas na tom mjestu imaju i Ženski učenički dom.

Na samom kraju, sestre su nas provele i do kapele u kojoj smo se svi zajedno pomolili i pjevali. Zahvalni sestrama na ljubaznosti i gostoljubivosti, otišli smo puni dojmova, ispunjeni dječjom radosti te Božjim blagoslovom. Tjedan je bio upravo onakav kakva su i djeca, kreativan, originalan i pun iznenađenja.

Ivana Oštarić

Hodočasnici s otoka Raba kod Riječke Majke

Hodočasnici župe Uznesenja Blažene Djevice Marije s otoka Raba, predvođeni župnikom mons. Mladenom Mrakovčićem i vjeroučiteljem Antoniom Šarinom pohodili su u nedjelju 13. listopada 2019. samostan sestara Presvetog Srca Isusova i spomen-sobu službenice Božje Marije Krucifikse Kozulić.

Mnogim vjernicima ovo je bio prvi susret sa sestrama Presvetog Srca Isusova, ali ono što će sigurno zadugo pamtiti je srdačnost kojom su sestre otvorile vrata svojega samostana i primile ovu hodočasničku grupu.

Već s vrata dočekao nas je srdačni i topli lik s. Dobroslave Mlakić, postulatorice kauze Službenice Božje, koja je vjerno predstavila Riječku Majku i njezinu, davnih godina započetu, službu milosrdne ljubavi prema čovjeku upravo na tim istim vratima.

Silazeći prema samostanskom vrtu, hodočasnici su imali priliku susretati čitavu „galeriju“ sestara, svaku sa svojom životnom poviješću i željom za posvećenjem, a opet

ujedinjenih u življenju te ljubavi Božanskoga Srca koja je opipljiva u njihovu pristupu svakom čovjeku. S. Dobroslava nas je srdačno pozdravila i blagom riječju upoznala sa životom i djelovanjem Marije Krucifikse Kozulić, koja je svojim djelima ostavila neizbrisiv trag u životima brojnih ljudi, napose onih siromašnih i potrebitih. Tu karizmu sestre nastoje živjeti i danas, posebno kroz odgoj djece i mladeži te brigu o starijim osobama.

Druženje se nastavilo u pravom bratskom ozračju, uz kavu i slatkiše, koje su vješte ruke i srca sestara brižno i majčinski pripravile nastojeći da se svaki hodočasnik osjeća primljen, voljen i prihvaćen.

Zahvaljujemo s. Dobroslavi i njezinim sestrama što službu služenja malenima i potrebitima nastavljaju i danas po uzoru na Riječku Majku te tako ljubav Božanskog Srca u njima i po njima biva darovana svijetu.

Antonio Šarin

Jednodnevna duhovna obnova Primorsko-istarskog područnog bratstva OFS-a

U subotu 9. studenoga 2019. održana je već tradicionalna jednodnevna duhovna obnova koju Primorsko-istarsko područno bratstvo OFS-a Majke Božje Trsatske organizira svake godine zadnju subotu pred blagdan sv. Elizabete Ugarske, suzaštitnice Franjevačkog svjetovnog reda. Uz sestre i braću svjetovne franjevence iz Istre iz tri mjesna bratstva iz Pule i jednoga iz Rovinja u pratnji duhovnog asistenta fra Marijana Glamočaka, OFM, koji ih vrijedno prati, okupilo se, uz sestre i braću iz četiri riječka bratstva te dva s otoka Krka i jednoga iz Crikvenice, nas oko 60 svjetovnih franjevaca. Ovaj put domaćin nam je bilo mjesno bratstvo s Pehlina zajedno s njihovim fratrima trećoredcima u crkvi sv. Franje Asiškog. Oni su nas srdačno i bratski dočekali u svojoj dvorani, prepunoj okrepe, ali najviše od svega punoj istinskog bratskog zajedništva. Na početku susreta pozdravili su nas: uime domaćina fra Milan Šokčević, TOR, ujedno i područni duhovni asistent, ministra mjesnog bratstva OFS-a Pehlin Kristina Banić, zatim područna ministra Blaženka Kulić, a nazočan je bio i područni duhovni asistent

fra Zlatko Šafarić, OFM^{Cap}.

Uvodno smo se upoznali s poviješću crkve i franjevačkog samostana sv. Franje Asiškog u kojoj trenutno djeluju dva fratra. Ovo je jedna od najmlađih riječkih crkava, a izgrađena je sredstvima koja su dobivena prodajom crkvenog imanja koje su fratri imali u Boki Kotorskoj. Prva misa u novoizgrađenom samostanu održana je 28. studenoga 1976. Veliku zaslugu za izgradnju i osnivanje samostana i crkve pripada biskupu Srećku Badurini. Bratstvo OFS-a na Pehlinu je najmlađe riječko bratstvo, ali vrijedno koje će na blagdan sv. Elizabete zavjetovati tri nove članice, što je velik Božji dar.

Duhovni nagovor je na temu sv. Elizabete imao gvardijan samostana sv. Franje fra Marijan Jelušić, TOR. On je nadahnuto govorio o životu sv. Elizabete kao franjevačke pokornice i uzora vjere, bračnoga i obiteljskog života i apostolskog poslanja. Iako mi, svjetovni franjevci, često slušamo i govorimo o sv. Elizabeti, uvijek saznajemo i otkrivamo nešto novo što nas potiče na uspon u našoj vjeri, s bar jednim sićušnim korakom. Sv. Elizabeta,

iako je bila pripadnica najviše aristokracije, u životu su joj Krist i Evanđelje stalno bili izvorom nevjerojatne snage u vjeri, ali još više u poslanju, davanju za druge. Naizgled slaba žena odupirala se svim životnim nedaćama. Kada joj je suprug tirinški grof Ljudevit umro na putu za križarsku vojnu, bila je razbaštinjena i protjerana iz dvorca, oduzeli su joj i djecu, iako ih nije zanemarivala. Čak ni tada nije pokleknula u svom poslanju nego je u pokornosti i poniznosti nastavila svoj vjernički put. Tada je takav način bio revolucionaran, jer se od žena očekivalo da Bogu služe samo u redovništvu. Tako je probijala granice svoga vremena jer je u životu objedinila poslanje Marije i Marte. Ono što je Elizabetu razlikovalo od svoga staleža, bilo je da nije odvratila svoga lica od potrebitih, posebice se posvetila brizi za bolesne i to one s najtežim bolestima. U toj vjeri je rano izgorgjela te se mlada u 24. godini nakon kratke bolesti preselila Kristu kome je nesebično služila.

Po duhovnom nagovoru slijedio je rad u skupinama gdje su svi mogli reći nešto o svom iskustvu življenja vjere po primjeru sv. Elizabete, te na što nas sve potiče primjer njezina života, kako živjeti karizmu siromaštva, poniznosti i svakodnevnog obraćenja. Potom

je slijedio plenum na kojem su moderatori skupina kratko iznijeli zaključke i podijelili ih sa svima. Vrhunac naše duhovne obnove bila je zajednička euharistija.

Nakon stanke za ručak koji su nam organizirali naši domaćini, slijedio je drugi dio naše duhovne obnove u gradu Rijeci. Uputili smo se na Pomerio u samostan Družbe sestara Presvetog Srca Isusova gdje nas je dočekala vrhovna predstojnica s. Dobroslava Mlakić i postulatorica kauze za proglašenje blaženom službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić, utemeljiteljice Družbe sestara Presvetog Srca Isusova, jedine autohtone hrvatske redovničke zajednice nastale u gradu Rijeci potkraj 19. stoljeća. Družba je izrasla iz Pobožne udruge Kćeri Presvetog Srca Isusova. Osnovala ju je 1899. u Rijeci Marija Krucifiksa Kozulić, kao kćer bogatog malološinskog brodograditelja i brodovlasnika. U ovome vidimo poveznicu sa sv. Elizabetom. Uvidjevši siromaštvo u svom gradu Rijeci, Marija se osim pastoralnog rada posvetila i karitativno-socijalnom djelovanju te je još kao laikinja, utemeljila Zavod Presvetog Srca Isusova 1895. u kojem je našlo smještaj šezdesetak siromašnih djevojčica. U Zavod su se primala sva djeca bez obzira na vjeru i narodnost, a jedini

uvjet bilo je siromaštvo. Iste je godine otvorila dječji vrtić i blagdanski oratorij. Poznato je da je Marija Krucifiksa bila i pripadnica Franjevačkog trećeg reda, sadašnjeg OFS-a, a prošle 2018. godine smo proslavili 140. godišnjicu njezina trajnog zavjetovanja u bratstvu OFS-a Trsat. Danas, dakle, sestre rade u odgoju djece u vrtićima i apostolatu mladeži, katehiziraju u školama i na župama, skrbe za starije i bolesne, te rade u nekim crkvenim ustanovama.

Nakon druženja i okrepe kojom su nas počastile sestre u prekrasnom samostanskom vrtu, nastavili smo u laganoj šetnji ulicama našega grada prema katedrali sv. Vida. Sestra Kristina Banić nas je zauzeto i poput povjesničara upoznala sa znamenitostima katedrale. Uz izloženo Raspeće vezuje se legenda prema kojoj je 1296. godine neki Petar Lončarić u ljutnji zamahnuo kamenom i udario Kristovo tijelo na Raspeću, koje je stajalo u trijemu pred starom crkvom sv. Vida. Iz tijela Kristova „kao iz živog mesa“ potekla je krv, koja je sačuvana u ampuli. Prema predaji sv. Vid je učinio nekoliko čuda, među njima se spominje i čudesno ozdravljenje careva sina, koji je bio opsjednut. Unatoč tome, bio je sa

svojim pratiteljima osuđen na smrt. Nakon mučenja, bačen je u kotao vrelog ulja. No iz njega ga je spasio anđeo koji ga je odnio u Lukaniju, gdje je umro. Sv. Vid je zaštitnik riječke metropolije, njegov spomendan se slavi 15. lipnja procesijom od katedrale, preko Korza pa do Trga riječke rezolucije gdje se održava sveta misa. U procesiji i misi svake godine sudjeluju i naša riječka bratstva OFS-a sa svojim prepoznatljivim zastavama, zato smo uputili poziv ostaloj braći i sestrama da nam se pridruže na taj dan. Od 1991. godine i Grad Rijeke ponovno nakon 45 godina, svake godine obilježava Dan svoga zaštitnika sv. Vida, pa je 15. lipnja ujedno postao i Dan Grada Rijeke.

Obilazak smo završili posjetom crkvi Uznesenja Blažene Djevice Marije, gdje nas je dočekaio župnik vlč. Sanjin Francetić i ukratko nas upoznao s poviješću crkve, koju mi Riječani još nazivamo i Vela crkva ili Assunta. Izvorno ona je građena kao katedrala i najstarija je riječka crkva. Glavni oltar je djelo Mislejeve ljubljanske radionice, a četiri kipa svetih Šimuna, Ane, Margarete i Antuna djela su uglednog padovanskog skulptora Jacopa Contiera. On je prema riječima vlč. Francetića jedinstven na širem prostoru jer se sastoji od tri kata. Strop svetišta ukrašen je veoma kvalitetnim baroknim štukaturama. U njoj se čuva i najstariji slikovni prikaz grada Rijeke u vrijeme velikog potresa iz 1750. godine. Crkva je prvotno izgrađena u ranom srednjem vijeku na ruševinama rimskih termi. Majstor Juraj iz Zadra obnovio je 1442. postojeću trobrodnu baziliku i povisio joj glavni brod. Ponovno je iz temelja obnovljena 1695. godine, a između 1716. i 1726. obitelj Orlando, kranjski plemići i riječki patriciji, dograđuju prostrano svetište. Upravo je u ovoj crkvi, prethodno spomenuta Majka Marija Krucifiksa Kozulić, primila svete sakramente krštenja, pričesti i krizme.

Na kraju našega programa i duhovnim sadržajima ispunjena dana, u kasnim popodnevним satima rastali smo se s našim sestrama i braćom koji su se uputili svojim domovima na otoke i u Istru. Hvala svima na dolasku i bratskom zajedništvu, a svim našim domaćinima na srdačnom i ljubavljvu ispunjenom dočeku. Molimo našega serafskog oca sv. Franju neka nas zagovara i prati u našem životu da i mi nastojimo - sjedinjujući se s ot-

kupiteljskom poslušnosti Isusa, koji je svoju volju položio u Očeve ruke, vjerno ispunjavati dužnosti vlastite staležu svakog pojedinca u različitim životnim okolnostima slijedeći siromašnog i rassetog Krista, priznajući ga također i u poteškoćama i progonima. (Pravilo 10 OFS-a)

Mir i dobro!

s. Blaženka i b. Slaven Kulić, OFS

Ured za obitelj u posjetu Samostanu sestara Presvetog Srca Isusova u Rijeci

U nedjelju 10. studenoga u popodnevним satima, nakon radnog vikenda, mons. Ivan Nikolić, voditelj Ureda za obitelj s dje-latnicama Vedranom Blašković i Željkom Frković te njihovim muževima, i uz drage goste iz Slovenije bračni par Saru i Dragu Jerebić, profesore na Katoličkom družinskom institutu u Ljubljani, posjetili su dječji vrtić i jaslice „Mima“ Područni objekt Dječjeg vrtića „Nazaret“ te samostan Presv. Srca Isusova u

kojem se nalazi spomen-soba Riječke Majke.

Veselo nas je dočekala s. Mirjana Nikolić i uvela u prostor u kojem svakodnevno predano radi s djecom. U ugodnom druženju uz čaj i kolače, s. Mirjana je oduševljeno govorila što i kako radi s djecom kroz kateheze Dobrog pastira. Fascinantno je to što kateheze provodi s jaslčkom i vrtičkom djecom, usklađeno prema njihovoj dobi. Djeca su jako zainteresirana i brzo usvajaju nove sadržaje kroz dodir

likova iz Kristova života, elemente euharistije i drugo, te stvaraju svoje zaključke, svoja razmišljanja.

Gledali smo što su sve vrijedne ruke s. Mirjane, duhovne kćeri svoje Majke Marije Krucifikse, uradile. Jedna manja prostorija jaslca je organizirana kao „Atrij“, tj. kutić s katehetsko-didaktičkim sredstvima: za sv. misu, za molitvu, za događaje iz Kristova života, za krštenje i drugo. Sve su to sredstva za rad i provođenje kateheze Dobrog pastira. Oduševio nas je način iskustvenog učenja, tako da smo svi poželjeli usvajati nova znanja iz Biblije.

Ubrzo nam se pridružila i s. Lidija, radosna što smo ih došli posjetiti i što će moći upoznati nas sa životom i djelom službenice Božje Marije Krucifikse Kozulić.

Najprije smo otišli u prekrasno uređen vrt, o kojem brinu časne sestre, pomolili se kod špilje Gospe Lurdske, vidjeli veliko stablo magnolije koje je zasadila Riječka Majka i koje drage časne sestre s posebnom pažnjom njeguju i paze.

Sestra Lidija nas je provela kroz izložbu fotografija iz života i rada Službenice Božje. Potom smo posjetili spomen-sobu Majke Marije Krucifikse Kozulić gdje smo zapisali svoje

doživljaje u knjigu utisaka te se pomolili da nam na bude zagovornica za sva naša djelovanja u radu i pomaganju ljudima koji nam se obraćaju u nevolji. U kapelici Presvetog Srca Isusova časne sestre su molile Večernju molitvu pa smo kratko zastali i pomolili se.

Zanimljivo je to kako se i danas, nakon toliko vremena, s velikim žarom slijedi put koji je započela Majka Marija Krucifiksa Kozulić. Briga za djecu i mlade iz siromašnih obitelji iskazuje se i kroz pružanje smještaja djevojkama u Ženskom učeničkom domu. Zatekli smo ih u marljivom vježbanju glazbenih instrumenata te u opuštenim razgovorima veselog osmijeha mladosti i bezbrižnosti. Vidjeli smo da im je tu dobro i da se osjećaju radosno i prihvaćeno.

Budući da već dugi niz godina Ured za obitelj surađuje s dječjim vrtićem i jaslicama „Mima“ u programu Praćenje mladih bračnih parova, kroz korištenje prostora i rad u edukativno iskustvenim radionicama s roditeljima djece polaznika vrtića i jaslca, sada smo našim dragim gostima iz Slovenije mogli uživo i pokazati kako se s roditeljima radi. Sestra Mirjana pokazuje nasljedovanje svoje duhovne Majke Marije Krucifikse kroz brigu za roditelje koje uvijek okuplja za sudjelovanje u ovom programu, čuva njihovu djecu dok su roditelji u radionici te ih po završetku svaki put okrijepi. Zaslugom s. Mirjane, u radionicama svakog mjeseca sudjeluje veliki broj roditelja.

Moli za nas službenice Božja Majko Marijo Krucifikso Kozulić, da možemo vršiti Božju volju na zemlji, imati snage za razumijevanje drugih i suosjećanje s njima, te da naše djelovanje bude znak Kristove ljubavi za svakog čovjeka!

*Željka Frković, pedagog, psihoterapeut
Ured za obitelj Riječke nadbiskupije*

U spomen-sobi Riječke Majke

Spomen-soba službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić nalazi se u samostanu Presv. Srca Isusova (Sacro Cuore) u Pomeriju i brojni štovatelji Riječke Majke navrate, kratko se pomole, a neki i ostave zapisane svoje preporuke u molitve.

Marija Krucifiksa Kozulić rođena je u Rijeci 20. rujna 1852. godine. Ove godine Majka je primila i rođendanske čestitke.

Draga Majko Riječka

Sretan ti rođendan! Molim te čuvaj moju mlađu sestricu koja dolazi u tvoj grad na studij. Povjeravam je tvojem brižnom zagovoru. Utješi je ako bude tužna kao dječicu koju si primila sebi i dala im dom i budućnost.

Draga naša Majko Krucifiksa, život svoj darovala si iz ljubavi, ljubavi za Raspetog Krista, o podati i nama snage, ljubavi i volje da ga tako srcem slijedimo. Slijedimo, ako trebalo bude, i na Kalvariju!

Sretan ti rođendan, Majko! Moli za nas, i grad Rijeku i dalje!

Riječka Majko!

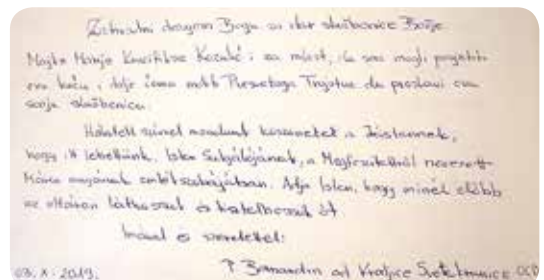
Zagovaraj nas kod Gospodina da svoje živote živimo po primjeru Onoga koga si ti nasljeđovala u poniznosti i ljubavi prema svakom čovjeku.

O trodnevnici pred spomen blaženog preminuća Majke, 26. – 28. rujna 2019.

vlč. Saša Ilijić, postulator sluge Božjega Antuna Mahnića

U listopadu su nas posjetili karmelićani o. Smiljo Brnadić iz Splita i prior samostana u Somboru o. Bernardin od Kraljice Svete Krunice (Viszmege).

„Gospina violinistica“ Melinda Dumitrescu, glazbenica iz Rumunjske, koja živi i djeluje u Međugorju sredinom listopada boravila je pod istim krovom pod kojim je živjela Riječka Majka.

Za vrijeme boravka među sestrama posvjedočila je o svom životu u Međugorju. „Već u utrobi majke rasla sam uz glazbu i molitve moje majke, koja me posvetila Gospi. Za mene je glazba molitva. Prikazujem svo-

je sviranje Bogu. Glazba je molitva mog srca Bogu.“

Hodočasnici s otoka Raba svratili su nakon zavjetnog biskupijskog hodočašća na Trsatu k dragim sestrama Presvetog Srca Isusova kako bi upoznali službenicu Božju i Majku Utemeljiteljicu Mariju Krucifiksu Kozulić i oduševili se za put svetosti. Puno hvala dragim sestrama na gostoljubivosti i susretu sa svijetlim tragom svetosti Majke Marije Krucifikse Kozulić.

Zahvalni hodočasnici nas 100 nosit ćemo vas u svom srcu i molitvama.

Mladen Mrakovčić, župnik u Rabu

Radosne smo što se glas o svetosti Riječke Majke širi među vjernicima. Neka je Gospodin nagradi čašću oltara za sve dobro koje je činila.

s. Lidija Turić

Rastanci – odlasci

Ako ste pomislili da ćete čitati o odlasku naših mladih u Irsku ili Njemačku, pogriješili ste. Riječ je o nečemu sasvim drugom. O onome o čemu malo tko želi razgovarati ili misliti. Riječ je o rastancima od najmilijih, o završetku ovozemaljskog života koji nas sve čeka. Mi smo kršćani svjesni toga. Na takve ristanke nitko ne ostaje ravnodušan, posebice kada je riječ o nama bliskoj osobi. No rastanci i odlasci sastavni su dio života. Naposljetku, rastanci nas sustignu bez obzira na bogatstvo, pamet, ljepotu, status, znanje. U tome smo svi ravnopravni i to je jedina stvar koja čeka svako živo biće. To je realno i to je istina koliko god se možda i okrutnim čini. Istina, nije la-

gano prihvatiti tu realnost.

Neki, nažalost, odlaze u ratovima, neki u teškim nesrećama, neki u teškim bolestima, neki u dugotrajnim patnjama. I sve su rjeđi oni koji odlaze prirodnom smrću; da mirno usnu u Gospodinu. Budući da je sve više onih koji boluju i pate, moderno društvo našega doba otvara sve veći broj domova, hospicija i sličnih ustanova. U njima se na human način pristupa takvim osobama i ne zanemaruje njihovo dostojanstvo. Pruža se kvalitetna skrb u suzbijanju boli i danonoćno se bdije nad bolesnikom ili umirućim.

Sve dok je čovjek živ, za njega se može mnogo učiniti, ne napuštajući ga. Obitelj je

u tome veoma bitna. Ona je važna u ublažavanju njegove patnje, ona mu daje toplinu, nadu, podršku, osigurava što mirniji odlazak. Teško bolesne osobe često pokazuju tugu ili ljutnju, prestrašenost i strah od nepoznatog. Naša je zadaća da prepoznamo upravo te poteškoće i pomognemo bolesniku na pravilan način. Bio sam nazočan odlascima prijatelja, poznanika, rodbine, zatim naših korisnika u prihvatilištu, hospiciju, trsatskom samostanu i drugdje. Eto, tako nas napustiše i naši legendarni i dobri fratri fra Serafin i fra Emanuel, kao i mnogi drugi ljudi koji su obogatili naše živote. Pritom trebamo misliti i na naš odlazak! Već s odlascima naših najmilijih, odlazi i dio nas. Htjeli mi to priznati ili ne, ako zavirimo u dubinu svoje duše, svi se mi pitamo: „A kad ću ja?“, „Kako ću ja?“, „Hoću li patiti“, „Hoću li biti star ili mlad?“...

Jedan od popratnih osjećaja kod odlazaka je žalovanje. Neki ljudi smrt prihvate kao normalnu činjenicu, nešto što se moralo dogoditi. Drugi tuđu smrt prebole za godinu, dvije,

neki, nažalost, nikada. Tada to stanje može prerasti u bolest kojom uništavaju sami sebe. Takve osobe trebale bi potražiti stručni savjet, ali vjera nam pritom najviše pomaže.

Trebamo svi biti svjesni da je život proces, kao i samo začecje. Jednako je tako i smrt proces i samo prijelaz iz zemaljskoga u vječni život. Pritom je kršćanski olakšati put nekom koji odlazi, odnosno učiniti ono što možemo, a to je poboljšati kvalitetu preostalog dijela njegova života. U susretu s umirućima važno je ne opterećivati ga na odlasku svojom boli za njima, već u tim trenutcima umirućem olakšati u svemu što možemo.

Učinimo, poput Riječke Majke, sve što možemo za bolesne i umiruće da se na dostojanstven način, pomireni s Bogom i bližnjima, presele s ovoga svijeta u bolji i sretniji, u Nebo. Dovedimo im svećenika i osigurajmo im da dobiju sakramentalne milosti. Tako će sretni i mirni napustiti ovaj svijet.

Neven Polegubić

Razgovor s fra Sinišom Pucićem, OFM

1. Fra Siniša molila bih te da se ukratko predaviš čitateljima glasila Postulature „Riječka Majka“

Bog je još od moga dolaska na svijet 1978. stvorio mnoge preduvjete da upoznam istinski smisao života. Život mi je darovao uz pomoć roditelja Mirjane i Gorana, kojima sam spletom životnih okolnosti postao i ostao sin jedinac. Kako je otac često bio odsutan zbog naravi pomorskog posla, usvajao sam tijekom odrastanja kršćanske i moralne vrijednosti koje su mi majka i baka usadile, a temeljile su se na Božjem zakonu i nauci Katoličke Crkve. To je već u dobi dječastva rezultiralo primitkom sakramenata krštenja, euharistije i krizme, pohađanjem župne kateheze, čitanjem biblijskih tekstova i redovitim sudjelovanjem u životu Crkve. No često izbjivanje oca iz moga života stvorilo je kroz godine odrastanja neke rupe na mojem biću, iz kojih, osobito onako povučeni i stidljiv, nisam iz srca znao izvlačiti na površinu obilje Božje ljubavi i dijeliti je drugima zbog čega sam bio nesretan, neostvaren u stvaranju pravih prijateljstava i veza s ljudima. Bijah naizgled sretan i uravnotežen, a iznutra zatvoren kao hrčak u kavezu koji besmisleno okreće kotač svakodnevnice. Takvo se stanje vlastite

izgubljenosti produbilo s još dva istovremena događaja – očevom smrću i neuspješnim upisivanjem škole koju sam želio. Očev odlazak u Isusov zagrljaj, kao 15-godišnjak shvatio sam odmah kao završetak bezbrižnog i razigranog djetinjstva, te početak suodgovornosti za majčinu i svoju dobrobit. Tek kroz živu vjeru u Boga prepoznao sam taj trenutak kao trogodišnji boravak u pustinji života, gdje sam stavljen pred izbor, još više nego dotad: hoću li, poput svog dotad najboljeg prijatelja Domagoja, pasti u bezdan besciljnosti, ovisnosti, nezadovoljstva samim sobom i svijetom oko sebe ili pak izabrati opciju za život. I gotovo sa sigurnošću mogu reći da je sam ne bih pronašao. Bog je taj koji je prvi krenuo meni ususret i poslao mi moje dvije majke – Mirjanu koja me ljubavljiva i ustrajnošću odvela u Međugorje te Blaženu Djevicu Mariju koja me nježno primila i donijela Isusa u moj život. Donijela mi je Mir, koji sam tražio nakon dugog lutanja. Nakon Međugorja više ništa nije bilo isto. Sebe i svijet oko sebe gledao sam nekim drugim očima, s puno boja, počevši primjećivati osmijehe na licima prolaznika, ljepotu ptičjeg pjeva, zlatno sunce i zvjezdano nebo. Sve, ama baš sve, počelo je u mojim očima poprimati neku dotad meni nepoznatu, tajnovitu smislenost koja mi je davala nove poticaje za ujutro ustati i navečer sa zahvalnošću zaspati. U međuvremenu sam upisao i završio studij Teologije, petnaest godina radio kao novinar, od čega dvanaest u Novom listu, što mi je bilo dragocjeno iskustvo.

2. Fra Siniša, ti si teolog i novinar, a sada đakon. Radujemo se s tobom i čestitamo ti na odazivu Gospodinu da budeš službenik oltara Božjega. Koliko mi je poznato imaš posebno osjetljivo srce za potrebite, rekla bih upravo kakvo je imala Riječka Majka

- službenica Božja Marija Krucifiksa prije gotovo 100 godina u tvojoj i našoj Rijeci. Odakle si dobio te poticaje i što bi ti danas poručio u tom smislu čitateljima glasila Postulature „Riječka Majka“?

Hvala na čestitkama! Kroz sedamnaest godina djelovanja unutar Franjevačke mladeži – Frame i kasnije Franjevačkog svjetovnog reda na Trsatu, sazrijevao sam i kao vjernik i kao čovjek. Što su mi se susreti s njima redali tjedan za tjednom, u njima sam prepoznao drugu obitelj i okruženje koje mi je Bog darovao da bih se kroz vlastite talente mogao ostvariti kao čovjek, franjevac i kršćanin. Zaljubio sam se u naše redovite akcije služenja najsiromašnijima grada Rijeke, dijeleći im obroke na Božić i Uskrs, kada su zatvorene pučke kuhinje, jedina mjesta u kojima mogu dobiti skromno jelo. Ili pak u redovita mjesečna prikupljanja novčanih sredstava s kojima smo kupovali trajne živežne namirnice i higijenske potrepštine, te iste slagali u pakete i nosili na adrese siromašnih obitelji s kojima smo se tako čvršće povezali i bolje upoznali njihovu tešku životnu svakodnevicu. Uglavnom, zavolio sam u sebi darovano mi Božje poslanje da služim Njemu i ljudima, odnosno, da se ozbiljnije posvetim brizi za siromašne i potrebite na druge načine. Božjom providnošću, kao bratstvo smo 27. ožujka 2007. otvorili prvo riječko Prihvatište za beskućnike „Ruže sv. Franje“, zbrinuvši uz Božju pomoć, kao i onu mnogih volontera, te suradnjom sa svim relevantnim institucijama, do danas više od 600 osoba bez doma s područja cijele Hrvatske i šire, od kojih se većina uspješno resocijalizirala. Uslijedilo je u rujnu iste godine pokretanje prvog hrvatskog časopisa o beskućništvu i srodnim društvenim temama „Ulične svjetiljke“, koji je mnogim beskućnicima-prodavačima osigurao i dalje osigurava ne samo krov nad glavom nego i svijest da su vrijedni kao ljudi, u čemu javnost uvelike pomaže

svesrdnim prihvaćanjem ovog projekta, do mjere da je pojedini broj rasprodan i u nakladi od 30 tisuća primjeraka. S problemom siromaštva ozbiljnije smo se suočili u travnju 2011. otvorivši vrata prve stalne Socijalne samoposluge u Hrvatskoj „Kruh svete Elizabete“, te u njoj se svaki mjesec za oko dvije tisuće gladnih ljudi iz Rijeke i okolice prikupe i podijele velike količine hrane i higijenskih potrepština. Osam godina svakodnevno sudjelujući u ovim projektima, koji su sve do danas za mnoge ljude jedino svjetlo na kraju tunela njihove teške svakodnevnice, gotovo živeći s tolikim „gubavcima naših dana“, Bog mi je podario najbolju školu života koju sam mogao upisati. Prvenstveno, riječ je o školi rada na sebi, na svojim nesavršenostima, i potrebi za Božjom ljubavlju koju, svjestan da sam je toliko potreban jer sam slab i grešan, jedino tako mogu davati drugima.

Želim i drugima, pa tako i čitateljima posredovati svoje iskustvo iz kojeg će moći izvući pouku i za sebe: iz susreta u susret s ljudima u kojima Krist najviše prebiva, onim najmanjima oko nas, uviđao sam koliko On ljubi mene, ali i svakog čovjeka, jer nas šalje jedne drugima da si budemo na pomoć i na radost. Nisam uvijek znao biti zahvalan za sve te Njegove darove kojima me poučavao o sebi i drugima, te me izgrađivao u čovjeka koji se više ne boji ljudi kao nekada, ne srami se sebe pred drugima, te sa spoznajom što može učiniti da im pomogne i bude im više bližnji.

3. Bio si član Franjevačkog svjetovnog reda, kao što je bila franjevačka trećoredica i Majka Marija Krucifiksa, je li ti to bio još jedan poticaj više za tvoje karitativno-socijalno djelovanje?

Jedan od najvećih dana u mojem životu bio je providonosni odabir Trsata prilikom jedne subotnje šetnje, i to nepunih mjesec dana nakon povratka s hodočašća u Međugorje. Kada sam umjesto sablasno prazne crkve s tek neko-

liko starijih žena koje se mole, ugledao prepunu crkvu raspjevanih mladih ljudi, koji radošno slave Boga, znao sam istog trena – došao sam kući! U Očev dom. Poput Isusove prisposobe o izgubljenom sinu iz Lukina evanđelju kojeg je milosrdni i dobri otac obukao u nove haljine i za njegov povratak pripremio veliko slavlje. O, koliko li sam samo žudio za Očevim zagrljajem! Ti moji vršnjaci koje sam ugledao su bili članovi Franjevačke mladeži – Frame, zajednice koja nastoji nasljedovati Isusa Krista po primjeru sv. Franje Asiškoga, sveca koji jednostavnošću, siromaštvom i radošću zbog zajedništva sa Stvoriteljem i svim njegovim stvorenjima, osvaja tolika srca ljudi diljem svijeta. Iako je u prvom kontaktu s njima sveti Franjo i mene osvojio, trebalo mi je dva mjeseca skupljanja hrabrosti da se odvažim doći na tjedni susret Frame u franjevački samostan, i to opet zahvaljujući majčinom upornom nagovaranju.

Vjerojatno ne bih ni otišao da sa mnom nije išla sestrična Barbara. Takav sam bio: jako stidljiv, zatvoren, šutljiv, u strahu da ne kažem nešto što će zvučati glupo, uvijek s mišlju da drugi imaju nešto pametnije za reći. I taj prvi dolazak na susret trsatske Frame, kojeg neću zaboraviti dok god sam živ, u petak 27. lipnja 1997., potvrdio je da mi je Gospodin doista pronašao mjesto u Crkvi, ali i u društvu, jer sam uživao u svakom trenutku razgovora, pjesme i smijeha s mladim framašima, tako normalnima, a opet po radosti zajedništva koja je prstala iz njih, sasvim drugačijima od ostalih.

Nakon Frame, po mnogim stvarima kao najlogičniji put nametalo mi se zavjetovanje u bratstvu Franjevačkog svjetovnog reda, „starijem bratu“ Frame, u kojem sam s mnogom braćom i sestrama mogao nastaviti živjeti franjevačku duhovnost i ozbiljnije se posvetiti brizi za siromašne.

4. Ti si bio vrlo aktivan vjernik laik u Rijeci. Molim te reci nam kakve su bile vjerske prilike tijekom posljednjih 20 godina u ovom gradu i po tvom mišljenju što bi se moglo još više učiniti?

Rijeka je moj dom, jedino mjesto ovdje na zemlji koje ću, gdje god da budem, takvim nazivati. Kao što je Nazaret, Isusov dom, u ono vrijeme bio prezren i podcijenjen, tako se i na našu Rijeku, i u vremenu Riječke Majke pa i u ovo naše vrijeme, gleda u očima javnosti. Mi koji Rijeku volimo i nosimo je u svom srcu znat ćemo primijetiti mnoge Božje plodove za Crkvu i društvo koji su niknuli u ovome gradu. Na prvom mjestu tu ističem posjet sv. pape Ivana Pavla II. kojeg je Bog poslao tih lipanjskih dana 2003. godine kao najdražeg gosta u povijesti ovoga grada da nama i široj javnosti kaže: „Riječani, imam povjerenja u vas! Vrijedni ste! Blagoslovljeno je ovo tlo po kojem hodite! Činit ćete mnoga velika djela, na iznenađenje mnogih!“ U ozračju Duhova te godine, niknule su mnoge zajednice vjernika, osobito mladih. Plod toga su svakako duhovna zvanja iz ovog grada, kojih nema mnogo, ali vjerujem da mi koji smo se odazvali, nismo za baciti, haha. Isto tako, po Božjoj promisli u srcima Riječana zaživjele su i mnoge inicijative, projekti za dobrobit ljudi i Bogu na slavu, od kojih sam neke već spomenuo. Dakle, sve to nije malo, a siguran sam, uz čvrstu vjeru i predanje Bogu, može se u tom našem zajedništvu još više učiniti, kako bi naša Rijeka bila grad u kojem teče istinska ljubav za Boga i čovjeka.

5. Kako ti danas vidiš ulogu Družbe sestara Presvetog Srca Isusova koju je osnovala Riječanka Majka Marija Krucifiksa ili što bi danas učinila ona u Rijeci i našoj domovini?

Kada Bog udahne u srce neke osobe nešto jako veliko, kao što je to učinio u životu Majke Marije Krucifikse, onda On to ne čini samo

za njezin život i za njezino vrijeme provedeno ovdje na zemlji, već njezina inicijativa ima trajni smisao. Majka Krucifiksa je činila toliko velikih stvari, ali najljepši plod njezina srca, stopljenog s Presvetim Srcem Isusovim, jeste vi, njezine sestre. Njezina ljubav živi i danas po vašem poslanju u ovome svijetu. Sveci nisu tu da ih kopiramo, nego da sačuvamo u sebi njihov zanos i želju da cijelim svojim bićem nasljedujemo Isusa Krista te tako ispunimo Božju volju. Ono što vidim kao potrebu je da se vratimo na izvore, u dubinu srca Riječke Majke, te da je nasljedujemo u ljubavi prema Isusu, iz koje ćemo potom crpiti neizmjernu ljubav prema svim ljudima, osobito siromašnima. To je vaša najveća snaga, uostalom, identitet od kojeg ne možete i ne smijete odustati! To je najljepša pozivnica svima onima koji žele to isto činiti poput vas da se pridruže, osobito mladim djevojkama koje izgaraju u želji da predaju svoj život Bogu, služeći najpotrebnijima. Koliko budete više ljubile Krista i trpećeg brata čovjeka, u kojem počiva tajna Božje ljubavi, toliko ćete biti plodne i izazovne ljudima ovoga vremena da i oni tako čine. I ne bojte se! Ostalo će Gospodin učiniti!

6. Želiš li nešto posebno preporučiti čitateljima glasila Postulature „Riječka Majka“?

U ovom vremenu došašća, možemo tako snažno osjetiti kako Bog strpljivo kuca na vrata naših života, kuca da mu otvorimo, pustimo ga u svoj život i poslušamo što nam ima reći. Ako to učinimo, upoznat ćemo najveću radost i mir koje možemo iskusiti te ostvariti smisao našega postojanja – svetost, koja se očituje onda kada smo spremni reći Bogu „Da!“, te krenuti u avanturu života, u nepoznato, ali ne sami, nego s Isusom i jedni s drugima.

Bog vas sve blagoslovio i čuvao u toj najljepšoj avanturi koja postoji!

Razgovarala s. Dobroslava Mlakić

MARIJA KOZULIĆ

RIJEČI: NIKOĐEJA STOJAK
GLAZBA: ČEDO ANTOLIĆ
ZAPISALA: SANJA VARIOLA

O MOJ BO-ŽE, E-VO ME-NE, ŽE-LIH SA-BRAT
SVE MA-LE - NE O-BI-GU-RAT HO-ĆU NJI-MA HTRA-NU, TE-BE
BRE-ĆU SVI-MA PO-TRE-BNIM DAJ MI SR-CE
PO-PUT TVO-GA DA IH LJU-BIM KA-O BO-GA
SA-MO TA-KO BIT ĆU VJE-RNA TE-BI I NJI-MA, TE-BI, NJI-MA I DO-VJE-KA

Katolički kantautor Čedo Antolić (1951. – 2019.)

Čedo Antolić je kantautor popularne duhovne glazbe, pjesnik i zborovođa.

Već kao srednjoškolac uključio se 1969. u raznolike aktivnosti u Crkvi na Fratrovcu, gdje je svirao i komponirao, pisao poeziju i slikao. Sudjelovao je osim sviranja misa u grupi „Kyriosi“ na koncertima te na prvom Uskrs festu. Radio je na Radio Mariji i niz godina kao glazbeni urednik na Hrvatskom katoličkom radiju. Iako se bavio i slikarstvom, cijeloga života svirao je u Crkvi i duhovna mu je glazba u temeljima stvaranja.

Anđeo utjelovljene Božje ljubavi

Draga Majko, počinje vrijeme radosnog iščekivanja rođendana našega Spasitelja. Kad sam neki dan ušla u našu kapelu, vidjela sam anđela sa srcem u rukama. Koraci su moji zastali, srce ostalo u promatranju srca pitajući se kome će ovaj anđeo darovati srce, darovati ljubav. Rekoše mi sestre da je on onaj koji je navijestio Ljubav, navijestio utjelovljenje Boga u liku malenoga Djeteta. Blažena Djevičica Marija spremno je prihvatila nositi to Djetete, nositi Ljubav čovječanstvu.

I ti si, mila Majko, na krštenju dobila ime Marija. U tom trenutku Bog je i tebi rekao: Ovo je kći moja, ljubljena moja. Već si tada bila zamilovana posebnom ljubavlju. Ti si ljubljena i želiš ljubiti druge. Poput Marije, koja je u svom krilu nosila Krista, i ti si u svojem krilu nosila brojnu djecu koju si na nov život rađala. Čuvala si ih danju i noću, bdjela si neprestano nad njihovim životima, poput anđela. Ni tvoje ruke nisu bile prazne. Nosila si u njima srce puno ljubavi, nosila si ih Srcu punom ljubavi. Srce je tvoje, mila Majko, puno života, uvijek mlado i dosjetljivo u pomaganju drugima. Samo srce

koje je živo može živjeti za druge, sposobno je ljubiti. Srce koje ljubi ne može ne vidjeti potrebu drugoga.

Dobra Majko, u svom si životu ljubila i otkrivala tajnu Ljubavi u sebedarju. U tišini srca molila si da se Ljubav ukorijeni u njega, da se Ljubav ispreplete s tvojom ljubavlju. Činila si dobro svima. U mnogim životima bila si anđeo utjelovljene Božje ljubavi, anđeo koji je tješio, hrabrio, pridobivao duše za Krista. U tome je tvoja duša nalazila radost, jer si nebrojeno puta iskusila da „nema u svijetu zadovoljstva koje bi se moglo usporediti s radošću srca koje je puno ljubavi prema bližnjemu“.

U tišini dana i života Bog nam želi progovoriti u svojoj Riječi. Ljubav se želi roditi, ali treba nekoga tko će je nositi drugima. Pokaži nam, draga Majko, kako danas pružiti ruke i primiti Ljubav, kako otvoriti srce i dijeliti bližnjima Božju i svoju ljubav. Uči nas, dobra Majko, biti anđelima utjelovljene Božje ljubavi, biti anđelima koji će u živote drugih donositi radost, nadu i život.

s. Lidija Turić

Svakodnevno vas u molitvi prinosimo i povjeravamo Kristovu Srcu i zagovoru službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić

Hvaljen Isus i Marija!

Drage sestre, od sveg srca Vam zahvaljujem za Vaše molitve i neizmjereno štujem našu pre-svetu zagovornicu Majku Mariju Krucifiksu Kozulić po čijem sam zagovoru dobila neizmjerne milosti.

Drage sestre, nosim jedan težak križ, jako puno radim i to zaista želim, ali financijska situacija mi je uvijek neizmjereno nerazmjerna uloženom trudu, kontinuirano sam u dugovima, kreditima, minusima - jednostavno imam taj trnovit put. Suprug je jako vrijedan i puno radi, ali stalno ima problema s naplatom, onda podmirujem i njegove poslovne obaveze, naše privatne, školujemo dvoje djece... Izuzetno dobro funkcioniramo kao obitelj, ali financije uvijek daleko ispod nule. Molim Vas, molimo zajedno za financijsko blagostanje i život bez minusa i kredita moje obitelji i svih ljudi koji imaju neizvjesnu egzistenciju. Molimo da nas dragi Bog oslobodi tog materijalnog ropstva kako bismo se daleko kvalitetnije mogli posvetiti duhovnim vrijednostima i uživati u radosti obiteljskog života. Amen.

Maja, 26. veljače 2019.

Predrage naše sestre, u vaše molitve preporučujem i svog tasta koji je nakon teške ozljede glave u bolnici u Splitu. Ozljeda glave se Bogu našem dragom hvala, polako povlači, ali se zakompliciralo stanje sanjegovim dugogodišnjim problemom sa astmom i plućima. Liječnici se uz Božju pomoć bore za njegov život. Molim Vas da zajedno s mojom obitelji, ako je to volja Gospodinova, molite za njegovo ozdravljenje i da se svojoj kući vrati živ i zdrav. Unaprijed vam od srca hvala na svakoj molitvi! Neka vas na vašem putu (a i u trenutnom teškom stanju mojeg tasta) prate molitve i zagovori naše predrage Majke Marije Krucifikse Kozulić!

Branko, 9. ožujka 2019.

Drage sestre, molim vas da me preporučite u molitvi da si riješim što prije problem koji me uništava psihički i fizički. Isuse, molim te po zagovoru Majke Marije Krucifikse Kozulić, smiluj mi se i pomoz mi.

Andjela, 16. ožujka 2019.

Hvaljen Isus i Marija! Drage sestre, želim vam zahvaliti na utjesi i pomoći u molitvi za moju majku, obavila je pregled kod onkologa i nalazi su dobri, remisija se nastavlja. Hvala od srca za molitvu i milost Majci Mariji Krucifiksi, neka njezin zagovor vječno prati moju obitelj u zdravlju i sreći. Po Gospodinu našem presvetom Isusu Kristu, neka je vječna slava, ljubav i milosrđe Njegovo. Neka vas naš Svevišnji Otac blagoslovi i čuva zauvijek. Amen.

Lucija, 24. ožujka 2019.

Hvaljen Isus i Marija!

Drage sestre, zahvaljujem Vam na molitvama i preporukama, ali na žalost moj sin je ipak ostao bez posla. Danas nam je strašno težak dan, živio je svoj posao, davao se maksimalno, došla nova uprava i postao tehnološki višak. Zahvaljujem dragome Bogu i na tome, kušnje i patnje nas izgrađuju i jačaju... Vjerujem da naš Otac ima bolje planove za mog sina te ga zato preporučam u Vaše molitve i zagovor presvete Majke Marije Krucifikse Kozulić, molim Vas da zajednički isprosimo blagoslov Božji za njegov životni put. Amen.

MC, 27. ožujka 2019.

Drage sestre, vaša molitva je uslišana, moja sestra dobila je posao u školi, hvala Vama i dragome Bogu! BB

Biba, 26. ožujka 2019.

Drage sestre, znam da i sada svojim molitvama možete pomoći da nađe i prihvati životnog sputnika s kojim će živjeti u uzajamnoj ljubavi i poštivanju. A meni pomozite da se izliječim od karcinoma, voljela bih doživjeti da moja kćerka konačno pronađe ljubav i da ima svoju obitelj.

KP, 30. ožujka 2019.

Hvaljen Isus i Marija, drage sestre, molim Vas molitvu za moju obitelj, a posebno za moje dvije kćeri, starija je maturantica da uspješno završi maturu i upiše željeni fakultet, te položi vozački ispit, a za mlađu kćer da se upiše u željenu srednju školu i pridruži se vama u učeničkom domu.

Od srca vam zahvaljujem i molim vas da nas stavite u svoje molitve, a mi stavljamo vas u naše molitve i da nas sve dragi Bog usliši i zaštiti od svega zla što obilazi svijetom. Božji blagoslov!

Jasmina, 28. ožujka 2019.

Hvaljen Isus i Marija, poštovane sestre! Jako mi je teško, snašle su me svakojake nevolje, a pogotovo s djecom. Molite za moju djecu da nađu svoj duševni mir koji su izgubile. Molite i za mene i supruga da sve to izdržimo jer smo i mi bolesni. Neka nam svima dragi Bog bude u pomoći i da se ovo za nas teško razdoblje što prije završi. Hvala vam iz sveg srca.

Zabrinuta majka, 6. travnja 2019.

Slušatelji Vatican Newsa (Novosti iz Vatikana), donedavno Vatikanskog radija, već dulje vrijeme imaju priliku slušati posebne priloge posvećene službenici Božjoj Majci Mariji Krucifiksi. Svakog 29. u mjesecu emisiju o krepostima i crticama iz života Riječke Majke priprema Helena Anušić, voditeljica Ureda za odnose s javnošću Riječke nadbiskupije, u suradnji s postulatoricom kauze s. Dobroslavom Mlakić. Program na hrvatskome jeziku (www.vaticannews.va) emitira se svaki dan u 18.50 sati, s reprizom u 4.50 sati za drugu stranu Zemljine polutke. Repriza isključivo za slušatelje na području grada Rima je u 7.20 sati. Program Novosti iz Vatikana na hrvatskome jeziku prenose Radio Marija, Hrvatski katolički radio, Radio Mir - Međugorje i Radio Vrhbosanske nadbiskupije.

I ove smo godine u rujnu svečano proslavili Dane Riječke Majke, a osobito svečano je slavljen Dan njezina preblažena preminuća na blagdan svetih arkanđela Mihaela, Gabrijela i Rafaela, 29. rujna, u Rijeci, Kraljevici, Slatini i drugdje. Istoga smo dana nastavili s redovitim mjesečnim prilogom o njezinu životu, djelima i duhovnosti. Tako su slušatelji *Novosti iz Vatikana*, nakon što je papa Franjo pozvao vjernike iz cijeloga svijeta da u marijanskom mjesecu listopadu ujedinjena svakodnevno srca mole za Crkvu, imali priliku u listopadu slušati koliko je ljubav prema Crkvi nosila u svom srcu Riječka Majka. Službenica Božja upravo ističe važnost jedinstva srdaca u molitvi i njezine su riječi: „Snaga molitve je u jedinstvu.“ I ona je duboko osjećala radosti i nade, žalosti i tjeskobe Crkve u svom vremenu (usp. GS, 1), jer je i u njezino vrijeme Crkva proživljavala naviranjne raznovrsnih zala na nju, baš kao i u naše vrijeme. Zbog toga je Majka često, ustrajno i zdušno molila za svetu Crkvu. Njezina je omiljela molitva bila sveta krunica. Dnevno je molila *Pod obranu se*

Tvoju utječemo i zazivala je Blaženu Djevicu Mariju, i za sebe i za cijelu Crkvu, da joj bude pomoćnica i obrani je od svakoga zla.

Ovogodišnji listopad papa Franjo proglasio je Izvanrednim misijskim mjesecom povodom 100. obljetnice apostolskog pisma „Maximum illud“, kojim je 1919. papa Benedikt XV. dao nove poticaje za misijsku djelatnost cijele Crkve. Papa Franjo je time želio još više u Crkvi potaknuti i razbuditi svijest o misijama. Stoga je s. Dobroslava u listopadu govorila o Misijskom srcu Službenice Božje, jer je imala misijsko, milosrdno srce – solidarno sa svima onima do kojih nije doprla Radosna vijest spasenja. Ona nije čekala da joj potrebiti dođu na vrata, nego je doista misijskim poletom išla na periferije ususret drugima žednima i gladnima pravde, kruha i evanđeoskog Duha.

Kada je papa Leon XIII. pozivao cijelu Crkvu da prikuplja priloge „za otkup robova Afrike“, tada je Marija Kozulić kao laikinja sudjelovala u toj misijskoj akciji niz godina i odicala se vlastitih dobara i davala svoje novčane priloge za otkup afričkih robova, ali i revno je sa svojim suradnicama Kćerima Presvetog Srca Isusova skupljala i otkupljivala godišnje i po milijun i više poštanskih marki za misije na tu nakanu. No koliko je ljubav nosila prema misijskim dijelovima svijeta govori nam i činjenica da je željela u svoj riječki Zavod uzeti bar dvije djevojčice crkinje da ih školuje, kako čitamo u Kronici. No progonstvo ju je u tome spriječilo.

U mjesecu studenom za početak nove liturgijske godine u došašću, ponovno su slušatelji imali priliku slušati kako se Službenica Božja pripremala za susret s Isusom ne samo za Božić nego svakodnevno, ali i za konačni susret na kraju ovozemaljskog života. U tom svom nastojanju ona se posebno utjecala za pomoć Presvetoj Djevici Mariji: „Draga Majko, čuvaj me od grijeha. Daj mi poniznost, čistoću, blagost, blagu ljubav, ljubav prema Bogu koja raste do smrti i sve kreposti te milost da umrem dostojno okrijepljena svetim sakramentima.“

Emisije se mogu poslušati na mrežnoj stranici Družbe www.sestre-scj.hr (Mediji o Majci).

MILODARI ZA RAD POSTULATURE I PRETPLATE ZA GLASILO “RIJEČKA MAJKA”

Rad u Postupku za proglašenje blaženom službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić uzdržava se dobrovoljnim priložima štovatelja, molitelja i prijatelja Službenice Božje. I do sada je bilo dobročinitelja i podupiratelja rada na njezinu proglašenju blaženom i svima im svesrdno zahvaljujemo za svaki i najmanji dar. Za sve dobročinitelje dnevno molimo u svim našim zajednicama sestara Presvetog Srca Isusova.

Milodare za rad Postulature i pretplate za glasilo “Riječka Majka” slati na račun:

Družba sestara Presvetog Srca Isusova
Postulatura službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić
HR – 51 000 RIJEKA, Pomerio 17
Kunski račun: HR 13 2340 0091 5106 2396 6

Uplata iz inozemstva:
HR 13 2340 0091 5106 2396 6
Privredna banka Zagreb d.d., 10 000 Zagreb, Radnička cesta 50, Hrvatska
Swift code: PBZGHR2X

Majka Marija Krucifiksa Kozulić činila je velika apostolska djela s vjerom u dobrotu Božju koja se očituje po dobroti ljudi. U tom duhu, poštovani i dragi čitatelji i štovatelji službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić, obraćamo vam se ovom molbom.

PRILOZI I PRETPLATE ZA GLASILO I RAD POSTULATURE

Srdačno zahvaljujemo svim dobročiniteljima, suradnicima i štovateljima službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić na velikodušnoj pomoći.

Sve vas u molitvi preporučamo zagovoru Službenice Božje. Dobroti vašega srca preporučamo i nadalje potrebe Postupka beatifikacije Službenice Božje.

Postulatura

Dan Službenice Božje

Svakog 29. u mjesecu obilježavamo u našim zajednicama Dan naše utemeljiteljice službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić.

To je ujedno dan molitve za njezino što skorije proglašenje blaženom te za sve potrebe i nakane njezinih štovatelja.

Kuća matica "Nazaret", Rijeka, Cvetkov trg 5

Sвета misa u 7 sati

Euharistijsko klanjanje od 15 do 18 sati

Samostan Presv. Srca Isusova, Rijeka, Pomerio 17

Sвета krunica u 17.30 sati

Sвета misa u 18 sati

Euharistijsko klanjanje

Kuća novicijata, Zagreb, A. Alagovića 44

Euharistijsko klanjanje od 8.30 do 12 sati

Samostan Bezgrješne Djevice Marije, Kraljevica, Strossmayerova 14

Euharistijsko slavlje u 9 sati

u župnoj crkvi sv. Nikole

Euharistijsko klanjanje od 18 do 19 sati

u kapelici samostana

Župna crkva Presvetog Trojstva u Otočcu

Sвета misa u 18 sati (ljeti u 18.30 sati)

Euharistijsko klanjanje

Samostan Gospe Lurdske, Slatina, Braće Radića 19

Euharistijsko klanjanje od 7.30 do 18.30 sati

Sвета misa u 18.30 sati

Katedrala Navještenja BDM u Gospiću

Sвета misa u 18 sati (ljeti u 19 sati)

Euharistijsko klanjanje

Molitva za beatifikaciju službenice Božje Majke Marije Krucifikse Kozulić

Gospodine Bože,

Ti si odabrao

*Majku Mariju Krucifiksu Kozulić
da širi ljubav Tvoga Božanskoga Srca
među malenima i najpotrebnijima.
Proslavi svoju Službenicu čašću oltara
da nam bude primjer i zagovornica
na našem životnom putu i radu
za rast Tvoga Kraljevstva na zemlji.*

*Ponizno Te molim da mi
po njezinu zagovoru udijeliš milost
za koju Te sada posebno molim...*

*Po Kristu Gospodinu našem. Amen.
Oče naš, Zdravo Marijo, Slava Ocu...*

Naslovnica: *Naša Gospa od Presvetog Srca Isusova u kapeli Instituta u Trstu*
Zadnja stranica korice: *Hodočasnici s otoka Raba*

